JURNALUL® S.F.

Premiul Convenției Europene de SF
euROcon '94

Anul IV Nr. 122; 29 Mai - 5 Iunie
Săptămînal de cultură
SF, HORROR ȘI FANTASY
16 pagini - 250 lei

În paginile 8-15 puteți citi una dintre cele mai interesante nuvele publicate în România

„Mîngîerea" de Greg Egan

„Festivalul Quo Vadis? '95" - 10-11 Iunie ac GIURGIU
Cele mai mari premii din istoria science-fictionului românesc. Amănunte în pagina 16.

POŞTA REDACŢIEI

Radu Pavel GHEO (Timişoara) - într-un suprem moment de clarviziune ţi-am descoperit lipsa la Buzău. Dar întrucît (cnf. QI-ului poporal) formă de relief cu formă de relief se rancontrează, darămite organism cu organism, nutrim convingerea nedezmințită că într-un oarece viitoriu paralel, tangent, omogen sau aizotrop ne-om intersecta traiectoriile *(sper c-ocservaşi acţenturile dă pă buchiile "i" alăturate pentru răceptionana în bunie condiţiuni a mesagiului)*. No, ş-amu la bună vedere (niuzletăristică) uerevăr iu ari, tu...

Pîsî - Şi daca ţi-o mai punie niecuratu' să nie obijduieşti cu cazmă groadznică cu braşoavele-ţi dzîse anevoie şortstorii care să nu hie XXXII die şîraguri pă pergament adicătelea standard dzîse, apoi amarnică primejdie îţ ameninţă dzîsul organism.

(B-alauru' dzis ăl făr' dă ti-hnă)

Andrei COJOCARU (Iaşi) - Recepţionat *"Ritualul de trecere"*. În curînd va apare medalionul promis.

Cătălin SANDU (Galaţi) - Doreşti cumva să-ţi iei supranumele de "În zadar" Ltd.? Ambele traduceri trimise au apărut deja *("Cel care aşteaptă" de vreo trei ori)*. Aşa că rămîn doar prozele care sînt OK, dar sînt prea puţine. Trimite-ne şi *"Carantina"* lui Dimitrie Lupu şi o listă cu textele de Bradbury *(sau orice alt autor la care te trage inima)* pe care le posezi. De asemenea ne trebuie fotografiile voastre şi prezentări pentru toţi.

Pentru detalii aşteptăm un telefon miercurea viitoare, după ora 16.00 la unul din numerele cunoscute.

Nicolae Viorel SAVA (Alba-Iulia) - Nu-i rău deloc. Mai multă grijă la haşurat şi realizează o linie mai fermă, mai clară. De obicei se utilizează linii de diferite grosimi, aşa că procură-ţi peniţe sau rapidografe de dimensiuni diferite pentru a reda un anumit relief al imaginii sau diferenţele de perspectivă.

E bine să nu trimiţi originale *(care se pot îndoi sau pierde)*, ci copii xerox de bună calitate.

Adrian TOTOLICI (Galaţi) - Îmi pare rău că nu ţi-ai spus/scris şi vîrsta, dar dacă este după cum bănuiesc eu se află în intervalul închis de clasele X-XII. *(Mă înşel, cumva?)* Prima parte a scrisorii *(dedicată lui Q)* a ajuns la destinatar, iar răspunsul îl poţi "pescui" de-alături. Să revenim la poveşti *(desigur partea care te ustură cel mai tare pe circumvoluţiuni)*. "Blatistul" e mult prea lungită şi dezlînată, iar finalul mai mult decît previzibil. La fel de previzibil este şi finalul "Uşii", deşi proza este mai închegată. "Ochelarii" pare proza cu cele mai multe "dioptrii", însă începutul trenează şi chiar alunecă în banalităte.

Mai lucrează un pic asupra ei. Oricum, mai multă grijă cînd scrii.

Marius CRISTESCU (Bascov) - Nici desenul şi nici scenariul nu au darul de-a face B.D.-ul expediat pe adresa redacţiei publicabil.

Urmăreşte cu atenţie grafica şi B.D.-urile publicate pînă acum şi trage învăţăminte de unul singur. În cazul în care nu reuşeşti, scrie-mi. Desenele trebuie făcute în tuş.

Alexandru Cosmin MIU (Bucureşti) - Cînd ţi-am spus să urmăreşti desenele publicate m-am referit la maniera şi la prezentarea grafică, la densitatea ideatică şi *(nu în ultimul rînd)* la capacitatea de a transmite idei prin intermediul imaginii. În altă ordine de idei: desenele trebuie făcute pe o singură pagină. Pentru alte indicaţii: vezi mai sus.

Petruş MUNTEANU (Călăraşi) - Nu ne supără criticile *(şi cu atît mai puţin sugestiile)* atunci cînd sînt fondate. Mulţi alţi cititori găsesc salutară iniţiativa publicării programelor cu filme SF. Aşa că... Şi nu cred că JSF nu e şi o revistă a momentului. Nu ar mai fi săptămînal în acest caz. Nu?

Dan Alexandru RĂDULESCU (Bucureşti) - Da, eşti atins de *"boala debutanţilor"*. În afară de simtomele pe care le-ai enumerat ar mai fi şi *"psihodescriptismul"*. Nu e vorba de un chin *(în ceea ce priveşte cititul scrisorilor)*, ci mai curînd de o plăcere *(eu sînt destul de vorbăreţ de felul meu)*. Mai scrie-mi şi *(mai ales)* trimite texte. N-ar fi rău să frecventezi şi vreun cenaclu literar.

Ca o paranteză subiectul textului *"Un fel de patrule temporale"* a fost magistral tratat de John Varley în "Raidul" apărut în Anticipaţia, text ulterior extins la roman şi după care s-a realizat filmul "Milenium".

Matei MOCANU & Dan MIRCEA (Zimnicea) - Idem. Totuşi textele au un oarecare grad al realizării care dă speranţe pentru viitor. Mai încercaţi.

Marius POPA (Galaţi) - Deşi are pasaje interesante şi chiar scrise cu har textul trimis are multe "bube": acţiunea trenează, redundanţe plictisitoare îţi pun piedică la orice pas/rînd, ideatică destul de confuză. Mai treci încă o dată peste text şi scurtează fără milă *(ai destule pasaje care nu-şi au rostul)*, eventual "paseză-l" cuiva şi ascultă şi alte opinii *(observă zonele care-l plictisesc pe cititor, care-l fac să renunţe la parcurgerea prozei şi introdu "cîrlige" care să-l menţină în priza textului)*.

Liviu MELINTE (Iaşi) - Făcînd abstracţie de greşelile de ortografie, de dactilografie *(cînd oare vă veţi revedea texteie înainte de a le introduce în plic?)*, de stil (e chiar atît de greu să păstrezi timpurile verbelor?: fă să dispară *perlele* de genul "case rare *împînzite* pe trei dealuri", "instantaneu visul dispăru în subconştient") textul este destul de realizat şi cred că poate fi publicat după eliminarea chestiilor enunţate mai sus. Cred că ar trebui să frecventezi un cenaclu în cazul în care n-o faci deja.

În Iaşi există două cenacluri: ALTERNATIV -şedinţele au loc sîmbăta, ora 11.00 la Clubul CFR (Ripa Galbenă) şi QUASAR - şedinţe duminica, ora 12.00, Casa Studenţească.

În concluzie: refă textul, elimină pasajele care trenează *(în special cele care vor să fie "psihanalitice")*, ţine cont de ce ţi-am scris şi vei debuta. Pe curînd!

Dragoş DEHELEAN (Constanţa) - Nu m-a impresionat, aşa că aştept ceva care să mă lase lat. Pînă atunci: bye-bye!

Daniel FARCAŞ (Constanţa) - *"Dragoste la prima vedere"* nu este suficient de bine scrisă pentru a atinge nivelul publicării.

Şi chiar dacă ar fi fost bine scrisă, tot n-ar fi fost de-ajuns: ideea este mult prea banală. În plus ai uitat că săraca Venus nu posedă braţe. Dar, mai trimite.

Alexandru ARDELEAN (Satu Mare) - Trimite-ne nişte grafică. Porţiunea de "text" (monologul) nu poate da o imagine reală asupra unui autor, deci încearcă să scrii ceva cu cap şi coadă, care să vrea să spună ceva şi vom mai vedea după aceea.

Aşteptăm cu plăcere amănunte despre **clubul SF "E. T."** eventual o scurtă notiţă *(număr de membri, frecvenţa şi locul întîlnirilor, ce-şi propune, contacte cu mass media locală etc.)* pentru a o publica în JSF.

Pentru a da o mai mare consistenţă cenaclului şi activităţii acestuia îţi sugerez să-l contactezi pe colaboratorul şi reprezentantul nostru pe plan local: Horea Nicola URSU 715852 (10.00-14.00; 17.00-20.00).

Monica COPOTOIU (Tîrgu-Mureş) - Nivelul "publicabil" nu a putut fi atins de "Pianul" tău care este dezacordat zdravăn.

Mi se pare că în oraş există un cenaclu SF. Frecventează-l pentru că ai un fond pe care se pot grefa multe.

E suficientă frecventarea unui cenaclu literar în lipsa unuia SF. Succes!

Paul-Andi BOCU (Focşani) - Prima *(şi cea mai importantă)* "nepotriveală" este aceea a tehnicii; următoarea ar fi aceea a tematicii; la rînd ar veni compoziţia *(singura la care ai oarecari reuşite)*. Avînd în vedere că eşti deabia în clasa a IX-a a Liceului de Artă există posibilitatea perfecţionării acestor lacune.

Pentru accelerarea procesului îţi sugerez contactarea colegului tău şi colaboratorului nostru Adrian Vlăsceanu. Aştept noi desene.

bom-*Bi*-ţă

Melo-post scriptum

Adrian TOTOLICI (Galaţi) - Episodul 3 MS - MEGADETJ a fost introdus, din păcate, fără corectura pe care o făcusem. Ai pierdut, se pare, ep 4 MS (cu VANGELIS - BLADE-RUNNER) şi nr. 109 JSF unde rectificam eroarea cu REST/RUST care îmi aparţine. Cu "cristalul vieţii" m-ai "avut"! Pe Ibum scrie clar GOOD MORNING/ BLACK FRIDAY. Dacă religiile sînt concepute în aşa fel încît să servească întotdeauna ca pretext pentru ignoranţă şi violenţă, în nici un caz nu sînt de origine divină! Aşa că atributul pe care l-am acordat lor şi care reiese evident din versurile piesei HOLY WARS, nu este deloc exagerat! Apropo de greşeli: vezi că "abia" nu se scrie cu "e"!

Şerban IORDACHE (Bucureşti) - Ceea ce mi-ai trimis despre MAGMA reprezintă un serios punct de pornire pentru a le consacra un episod în MS şi îţi mulţumesc foarte mult pentru asta. Cu scrisul tău n-am avut probleme şi este posibil ca TANGERINE DREAM, KLAUS SCHULZE şi CHICK COREA să intre în MS, mai ales dacă există vreo legătură între creaţiile lor şi SF. De AMON DÜÜL II şi ASH RA TEMPEL n-am mai auzit niciodată, dar sînt deschis pentru orice lucrări muzicale de valoare cu caracter SF.

Dragoş alias Shadow from Iaşi - După cum ai văzut, m-ai ajutat substanţial pentru a realiza episodul trecut MS şi cîteva ce vor urma; pentru asta ai recunoştinţa mea totală. Dragoş cumpără JSF nr. 50; Elias Lonnrot - KALEVALA (ediţia 1958 sau BPT); Mihai Isbăşescu - WALHALLA ŞI THULE. MITURI ŞI LEGENDE VECHI GERMANICE (BPT - 1977, 2 vol.); NJALA - SAGA DESPRE NJAL (BPT - 1980, 2vol.); Snouri Sturluson - EDDELE şi literatură veche irlandeză în limba română, engleză sau franceză, dar nu ediţii prescurtate pentru copii.
Contact: Vitner Sebastian (pt. Dragoş), str. Colonel Langa, nr. 15, Iaşi, 6600, tel. 032/127752 între orele 21-23, în afară de marţi (cu Dragoş)

Q

Într-unul dintre numerele trecute Mihail Grămescu vă povestea avatarurile jurizării focşănene şi rezultatul deliberărilor bi-cervicale grămesco-rădeşti, rezultat virtual cotat ca fiind final (juriul fiind alcătuit din trei persoane). Întrucît textele fuseseră protejate cu motto Mihai se mulţumise cu înşiruirea titlurilor lucrărilor. Iată că acum sîntem în măsură să vă oferim palmaresul complet al competiţiei organizate de micii satrapi vîlceni:

Radu HARAGA - Şoc
Costi GURGU - Coroziunea roz
Ladislau DARADICI - Vacanţă cu prigorii
Liviu SURUGIU - Visus
Cătălin SANDU - Cerşetorul
Aurelius BELEI - La capătul speranţei
C.D. ŞIGA - Datoria unui pion
A.M. NEGRILĂ - Cînd s-a născut

Au mai rămas nerevendicate:

Imperfect,
Ambient şi Decizia

Profit de ocazie (emisiunea *"Cu mască, fără mască"*) pentru a-l invita pe misteriosul participant la concursul "Pozitronic '95" sub pseudonimul DINO ZAURUS - să se demaşte întrucît tetralogia sa de pilule geometrice *(nominalizată în cadrul sus-numitului concurs)* va apare într-unul din numerele viitoare. Întrucît textele mustesc de fantezie, ar fi păcat să nu fie semnate cu numele real al autorului. Utilizăm această cale întrucît numărul de telefon de pe scrisoare nu produce decît un continuu ton de ocupat.

Bi-verb

JURNALUL ®

Editat de:
INTACT SF

PREMIILE CONVENȚIEI NAȚIONALE DE SF 1993 - PLOIEȘTI
CONVENȚIEI EUROPENE DE SF 1994 - TIMIȘOARA
GEOVALY SRL - BUCUREȘTI (activitate promoțională)
CONVENȚIEI NAȚIONALE DE SF 1994 - BAIA MARE

COLECTIVUL DE REDACȚIE :

Adrian BĂNUȚĂ
(REDACTOR ȘEF)

Număr realizat de:
Nicolae C. ARITON,
Ionuț BĂNUȚĂ,
Remus CERNEA,
Mihail GRĂMESCU,
Costi GURGU,
Florin Iulian HRIB,
Isabela ION,
Cristian IONESCU,
Liviu RADU,
Don SIMON,
Cătălin TENIȚĂ,
Florin Mircea TUDOR.
(REDACTORI)

ADRESA REDACȚIEI:
Șoseaua București-Ploiești, nr. 25-27, sector 1, București
Tel. 2107136, 2109366, 2109946

RĂSPUNDEREA MATERIALELOR INFORMATIVE REVINE AUTORILOR

Tehnoredactare computerizată Adrian și Ionuț BĂNUȚĂ
Culegere: Ruxandra ROGOJINARU
Corectură: Remus CERNEA, Cătălin TENIȚĂ
Montaj offset: Georgiana DUCMAN, Mariana SEBE, Silvana GREERE

JURNALUL S.F. este înscris în Catalogul Presei la poziția 2.128. Abonamentele se pot face la orice centru RODIPET. Cititorii din străinătate se pot abona prin RODIPET SA PO BOX 33-35, telex 11995, Telefax 3129432 București - România Piața Presei Libere nr. 1

Acest săptămînal face parte din rețeaua națională a publicațiilor JURNALUL

Director administrativ: Titus GUVIR
Redactor șef: Marius TUCĂ

Tiparul executat la INTACT

Liviu RADU

VITRINA CU ILUZII

SF-UL LA NIVEL DE CAPODOPERĂ

Cînd, în urmă cu opt, nouă ani, am aflat că un individ a luat Hugo și Nebula doi ani succesivi, am avut, instinctiv, o reacție de respingere. Știam că multe premii sînt conjuncturale, că întotdeauna există nedreptățiți... Apoi mi-au picat în mînă cărțile cu pricina.

Și am descoperit că autorul crease ceva ce poate sta la loc de cinste alături de marile capodopere ale literaturii. Că merita premiile din plin.

Orson Scott Card reușește să scoată ceva minunat din niște subiecte destul de banale.

Ideea cu războiul dus de copii, sub formă de joacă, nu diferă foarte mult de cea a folosirii piscilor sau a altor animale în situații asemănătoare. Iar cea a organismelor care trec prin înfățișări diferite în cursul vieții a fost folosită și răsfolosită...

Atunci, de unde impresia profundă lăsată de Card?

Pentru că autorul crează personaje autentice, viabile, care trec prin întîmplări captivante și convingătoare. Pentru că spune multe lucruri indirect, că atacă teme importante și le rezolvă în chip magistral.

Una din teme e a neînțelegerii. Războiul dintre oameni și Gîndaci se poartă fără un motiv real. Cele două specii n-au încercat să se înțeleagă reciproc. S-au bizuit pe impresii superficiale și s-au lăsat antrenate în războaie nimicitoare. Cîte dintre conflictele lumii actuale ar exista, dacă părțile ar încerca să înțeleagă punctul de vedere al adversarului? Xenofobia e un fenomen prea răspîndit, ca să-l ignorăm. E mai ușor să înghiți lozinci stupide despre prostia unor popoare, despre dorința de putere sau de bani a altora, decît să ne străduim să înțelegem și să respectăm tradițiile acestora. Pînă și purceluții cei simpatici își ucid prietenii, convinși că le fac un mare bine...

Copiii nu cunosc rostul jocului. Se lasă antrenați de ambiție, de spiritul ludic, de dorința de a cîștiga. Vom salva lumea, cu prețul distrugerii alteia. Dacă ar fi știut ce li se cere, ar fi acționat la fel?

De la necunoaștere și lipsă de înțelegere, se ajunge ușor la manipulare... Cîți dintre cei care citesc de zor editorialele din ziare, se ambalează și sînt gata să se înregimenteze, se întreabă ce-i în mintea autorului și cît de mult crede acesta în propriile sloganе? Peter și Valentine reușesc să facă o adevărată carieră politică susținînd idei contrare celor în care cred. Au succes pentru că, neimplicîndu-se, pot detecta punctele slabe ale celor pe care-i manipulează.

A vorbi în numele morților înseamnă mai mult decît o destăinuire. Înseamnă descoperirea ciudată că fiecare om își are rostul lui în viață, că fiecare reprezintă ceva, că nimeni nu-i inutil, n-a trăit degeaba... Nici măcar Marcos Ribeira...

Card redescoperă nevoia comunicării bazată pe înțelegere reciprocă, pe cunoaștere. Este un umanist în adevăratul sens al cuvîntului *(nu în cel peiorativ, de materialist ce pune omul deasupra tuturora)*. Eroii lui nu-s perfecți. Dimpotrivă, au micile defecte umane, dar descoperă că au greșit, mai devreme sau mai tîrziu, și încearcă să se corecteze.

Orson Scott Card e un moralist. Și un mare scriitor, pentru că nu ține predici, reușește să-și expună ideile etice într-o manieră atît de subtilă, încît le acceptăm fără să ne dăm seama.

Mărturisesc că, atunci cînd l-am citit prima oară, am simțit nevoia de a fi mai bun.

Poate alții n-au rămas decît cu amintirea unor povești frumoase, a unor trucuri scriitorești interesante. Se înșeală. În subconștientul lor s-au strecurat cîteva întrebări, cîteva gînduri. Care vor rodi, mai devreme, mai tîrziu...

Această îmbinare dintre idei și modalitatea artistică de exprimare reprezintă un lucru rar. Iar rezultatul a fost crearea unei capodopere *(pentru că poveștile sînt, de fapt, una singură...)*

Dacă mai amintim de traducerile perfecte *(M.D. Pavelescu și Gabriel Stoian)*, coperțile lui Tudor Popa și condițiile grafice excelente, concluzionăm că NEMIRA ne-a făcut un cadou deosebit. Mai așteptăm și altele...

Orson Scott Card – Jocul lui Ender
Vorbitor în numele morților
Editura Nemira

UNDE ESTI REALITATE?

Singurul roman al lui Dick încununat cu laurii premiului Hugo prezintă, *in nuce*, obsesiile romanești ale autorului.

Într-o Americă învinsă în cel de-al doilea război mondial, oamenii încearcă să supraviețuiască, să se adapteze... Ca întotdeauna, învingătorii au dreptate. Gusturile lor se impun, morala și educația lor se transmit învinșilor... Însă lumea aceea e reală?

Deoarece într-un articol publicat recent în JSF, Dick explica destul de detaliat ce-a vrut să spună în roman, mă voi mulțumi doar cu cîteva observații.

De ce acest roman (și doar acesta) a avut succes deplin la public? Pentru că, spre deosebire de altele, Dick se afla încă sub influența benefică a pretențiilor sale mainstream. A căutat mai puțin să-și exprime ideile și s-a

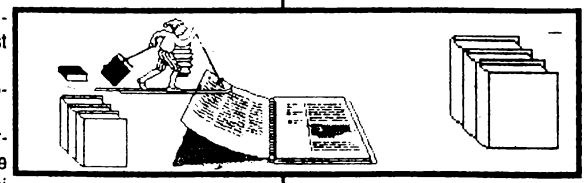

preocupat mai mult de atmosferă și personaje. Cartea se impune nu doar prin ucronia în sine (*SS-GB* sau *Thor meets Captain America* descriu și ele ce s-ar fi întîmplat în cazul victoriei Axei), ci prin surprinderea unor adevăruri profunde umane. Personajele au viață. Sînt meschine sau trăznite, lașe sau eroice, își propun doar să supraviețuiască sau au și momente de curaj. Sînt convingătoare. Ca de obicei, Dick realizează acest lucru prin detalii. Încercați să povestiți romanul. Veți descoperi că acțiunea nu-i cine știe ce. Însă gîndurile lui Childan cînd trebuie să-și întîlnească mușterii de soi... teama că va lăsa o impresie proastă, că va părea needucat... Preocupările lui Frink... Aventurile erotice ale Julianei... Obsesia consultării oracolului... Toate astea sînt atît de reale, deși se petrec într-o lume imaginară...

Frink își propune să fabrice bijuterii moderne, deși ocupanții doresc doar antichități. Indienii americani au trecut prin asemenea momente. După ce și-au vîndut podoabele și imitațiile acestora, au descoperit o artă nouă, inspirată din cea tradițională, dar altfel. Care s-a manifestat prin pictură, sculptură, ceramică. La început n-a avut succes, apoi s-a impus. Eroii lui Dick nu reprezintă doar o variantă americană a japonezilor înfrînți, ci și pe adevărații înfrînți de pe continentul american: amerindienii. Vedeți, Dick nu speculează ideea folosirii indienilor de către japonezi, lucru posibil avînd în vedere înrudirea rasială. Nu amintește de ei. Pentru că americanii se află în postura de azi a acestora.

Care viitor e cel real? Cel din carte? Cel din romanul din roman? Și acela diferă de realitatea noastră; Totul e vis... Doar închipuire... Și ajungem iar la berkleyanismul lui Dick...

Dar să-l lăsăm pe Dick și să revenim la volumul scos de Nemira. Prezentarea excelentă, copertă minunată de Tudor Popa... Însă traducerea... Nu putem spune că domnul Ștefancu nu s-a străduit. A dat chiar o mulțime de note de subsol foarte utile. Însă dînsul nu cunoaște germana. Cînd a întîlnit cuvintele izolate, le-a tradus, folosind probabil un dicționar. Cînd au apărut paragrafe, le-a lăsat în seama celor ce cunosc limba: Să încercăm să completăm golurile.

La pagina 13 (număr cu ghinion), Frank își spune:

„Dumnezeule! Domnule Kreisleiter (șef de raion), ăsta-i loc să construiești un lagăr de concentrare? Clima e atît de plăcută! Fierbinte, dar plăcută." Asta, apropo de colonizarea germană pe Marte.

La pagina 164, agentul secret german cîntă. Versurile aparțin lui Goethe *(Erlkönig – Regele ielelor)*:

„Cine călărește atît de tîrziu
Prin noapte și vînt?
E tatăl
Cu fiul său"

Liedul compus pe aceste versuri aparține lui Schubert, dar nu-s sigur. Poate vreunul dintre cititorii noștri, meloman, mă va lămuri și pe mine.

Veți spune că fragmentele nu prezintă interes. Oare? Primul sugerează că Frink e un om cu umor și imaginație. Al doilea ne dă amănunte interesante despre agentul german.

Credeți că era același lucru dacă fredona *„Horst Wessel – lied"*, *„Wacht am Rhein"* sau *„Erlkönig"* În primul caz, ar fi fost un nazist notoriu, fără cultură; în al doilea, un naționalist sincer, neimplicat politic; în ultimul caz, un om cult, cu pretenții, probabil făcînd parte din aristocrație...

La pagina 49 este citată legea lui Gresham în legătură cu arta: falsurile au determinat valoarea originalelor. Poate că-i doar o eroare de tipar, iar expresia fusese: falsurile au depreciat valoarea originalelor. După cum probabil știți, legea lui Gresham spune că banii răi îi alungă pe cei buni de pe piață. În domeniul artei, falsurile alungă originalele de pe piață, fac să scadă valoarea acestora.

Cam atît, în rest nu-s observații majore. Păcat că a trebuit să le fac și pe astea, fiind vorba de o carte bună, apărută în condiții excelente și la care, sînt convins, s-a muncit mult...

Philip K. Dick – Omul din castelul înalt
traducere Mircea Ștefancu, editura NEMIRA

Dan NINOIU

Parcul cu bănci de mamură

5 mai a.c.

L-am ucis pe Connor pentru că așa am vrut. Am văzut cum îi țîșnea sîngele din rană, cum implora să fie ajutat. *„Ha-ha"*, i-am rîs în față, *„ești un prost"*, i-am mai spus, și cred că atunci l-am ucis a doua oară. Voluptos, nu? M-am simțit cuprins de o stare de beatitudine, de parcă spiritul lui încerca să intre în mine, să mă tragă de aortă și să-mi strige: *„Ce ai tu acolo, de ce ai făcut-o?"* L-am asimilat rapid, luîndu-i cu asta și personalitatea... Să nu mi se spună că sînt rău, fiindcă așa e. Și urăsc să mi se spună adevărul. Lolita a făcut lucrul acesta acum trei zile și limba-i vînătă, scoasă în afară, ochii ieșiți din orbite m-au convins că nu o va mai face decît, poate, în o altă viață.

15 iunie a.c.

N-o cunoșteam. Era o țîră oarecare, cu sînii mari, fundul bombat, șarmantă chiar. Făcea trotuarul pentru că nimeni nu-i găsise vreun loc de muncă undeva, acceptabil pentru calitățile ei intelectuale. Nu era proastă, m-am convins de asta rapid. Să zicem că a avut ūn șir de ghinioane în viață – ultimul cred că am fost eu – dar asta nu-nseamnă că o compătimesc. Mi-a plăcut creierul ei, cu singurul inconvenient că se autosugestiona că ar fi o ratată. Mă rog, și meseria de curvă e meserie, mai ales că, mi-a mărturisit, a șimțit că vrea să facă asta din pricina decepțiilor, să se răzbune pe cineva ș.a.m.d. Mă rog, creierul i l-am pus într-un borcan cu formol.

Avea dreptate. Privindu-i creierul, era o ratată.

24 iulie a.c.

Rahat! Cred că s-au prins copiii. Tot timpul mi-au dat tîrcoale. Bineînțeles că sînt prea deștept pentru ei și nu m-au prins, însă ceva-ceva cred că a început să le miroasă. Bine, cred că ar putea fi vorba și de cadavrele ultimelor două puștoaice care au început să pută în semn de protest că n-au fost găsite; dar asta e o altă chestie, care nu are nici o legătură cu mine. Ciudat! Îmi pică tot timpul mai des puștoaice din astea inocente, deși ele cred că nu-i așa, fragede și crude – *ador cruditățile*. La unele mai auzi un pocnet, ceva, la altele, care deja s-au apucat de sex de ani buni, nu mai am pretenții. Oricum, de murit, mor toate; toți sîntem, de altfel, muritori, dar în cazul lor cred că este mai bine s-o fac eu. Merită riscul.

12 august a.c.

E groasă. Îmi plac cuplurile de îndrăgostiți. Mai ales cînd iau plasă de la mine. Închipuiți-vă surpriza care le-o fac atunci cînd ei se visează singuri-singurei. Formidabil ce se sperie. Că de altceva, nu mai au timp. Păcat de personalitățile fiecăruia, întrucît nu merită efortul.

18 septembrie a.c.

M-au înconjurat. În ultimă instanță, cred că s-au și prins. E adevărat, o puștoaică a scăpat – de, fac și eu ce pot – și a alarmat întreaga suflare a orașului. Primăria a făcut apel la armată care, după ce m-a studiat, a venit cu tot ceea ce trebuie pentru a mă distruge. Sper să nu-mi sfărîme cîmpul bioenergetic. M-aș putea apăra cu el, dar ar fi mai ușor să cedez așa, ca să le fac plăcere. Oricum, stimați orășeni, îmi pare rău că trebuie să ne desp...

23 octombrie a.c.

...am explodat atunci. Ne-a distrus... întregul corp... dar nu-i nimic... acum sîntem mai mulți... mai multe... peste tot, prin oraș. Vine iarna... e bine, vom crește...

...și vai de cel care se va odihni, așezîndu-se pe marmura noastră...

PREMIUL JSF SEGRA '95

© Adrian Bănuță '95

Silviu NICOLAE

FĂRĂ TITLU

Locuiesc într-o unghie. Mă obsedează chestia asta, faptul că n-am putut și eu locui altundeva decît într-o unghie. Dar mă consolez gîndindu-mă că poate altcineva locuiește în caria vreunui dinte, sau, mai știu și eu, – doamne ferește – într-o piatră la rinichi. Eu unul locuiesc într-o unghie și mă străduiesc să văd partea bună a lucrurilor.

Locuiesc într-o unghie. Am un prieten care-a locuit o vreme într-un ou de vultur și mi-a mărturisit că nu e chiar așa romantic cum și-ar închipui unii.

E chiar dezgustător, cu lichidul ăla alb-gălbui în care plutești, care se lipsește de tine într-un mod îngrozitor, și cu fierbințeala insuportabilă dinăuntru. Iar cînd a fost să spargă coaja, ca să iasă, a fost un adevărat infern, și și-a sfărîmat degetele de la mîini și de la picioare tot lovind în pereții oului, căci uitase să-și comande un cioc rezonabil și al lui prea semăna cu un bot de cimpanzeu. Asta i-a spus și vulturul cînd a terminat de crăpat oul – vulturița leșinase între timp, de emoție dar mai ales de surpriză, i-a spus că seamănă cu un cimpanzeu și l-a măturat o dată cu aripa din cuib, de a căzut și s-a lovit rău de tot. Așa că acum e foarte nefericit, locuiește într-un bandaj ghipsat și se plictisește îngrozitor; singura distracție e o armată de furnici, care a găsit la el mușuroiul ideal – cu singurul inconvenient că gîdilă din cînd în cînd, dar te obișnuiești cu timpul.

Așa că e mai bine în unghia mea. Toate sînt așa de aproape de mine, și toate vin la mine, nu trebuie să mă obosesc eu să mă duc la ele. Am parte de toate bunătățurile atunci cînd mi-e foame, de exemplu. Nu trebuie decît să mă tîrăsc puțin spre marginea unghiei, și să ling de acolo numai bucate îmbietoare. Aici e o chestie, că trebuie să fiu atent, să nu fiu surprins cumva de limba tipului, că am constatat eu că are prostul obicei să-și sugă degetele. – Ce obicei dezgustător! Am să le interzic mereu copiilor mei să facă asta.

Și tot așa. Cînd mi-e sete, sau vreau să beau ceva stilat, n-am decît să aștept, și la momentul oportun să ling repede și să-mi bucur astfel inima. Și cu curățenia nu am griji: necesitățile mi le fac la marginea unghiei lui, are el un compartiment special unde se strînge mereu murdăria, dar nu am probleme cu mirosul sau treburi de astea, căci e foarte prompt cu salubritatea, în fiecare zi se ia gunoiul și nici nu trebuie să plătesc ceva cuiva. Iar cu igiena corporală e superb, căci pot face oricînd baie, atunci cînd se spală pe mîini.

Dacă stau să mă gîndesc bine, e atît de bine totul în unghia mea, că-mi vine să cred că ăsta e paradisul. Ah, cînd mă gîndesc c-o să-mi iau o soție, să trăiesc cu ea în paradisul ăsta, și să avem copii, și pe urmă nepoți, și o să ne luăm și un cîine, și o să creștem animale, o să luăm îngrășăminte și o să punem și copaci, o să plantăm și plante, de toate soiurile, și o să ne facem și o casă, cu piscină și cu cămin, și cu etaj la subsol se înțelege, căci nu putem construi în sus, ne împiedică unghia, ci în jos – putem săpa lesne în carne. Ah, visuri, visuri, ce bine e să visezi!

Tocmai asta e problema... Visuri... De fapt, nu e nimeni care să vrea să locuiască într-o unghie. Toți prietenii ăia ai mei care stau ba într-o carte, ba într-o gaură în ureche pentru cercel, ba într-un coș de pe frunte, ei sînt ca mine, iar restul nu sînt așa, și celor cărora le-am propus să vină să locuiască cu mine în unghie s-au închinat, ba mai rău, și-au scuipat în sîn, sau s-au dat trei pași înapoi (știu eu ce e chestia asta cu pașii înapoi, am văzut într-un film, cînd îți trece o pisică neagră prin față faci asta – dar eu nu sînt pisică neagră, sau mi se pare mie doar că nu sînt pisică neagră, și de fapt sînt, de vreme ce mă văd toți a fi așa – o pisică neagră care locuiește într-o unghie, ce nostim sună). Ba nu e nostim deloc să fii.

Să fii singur. Nu e nostim deloc.

Deloc.

Cred că o să accept propunerea unui amic de-al meu, de a merge să locuiesc la el într-o rană veche de glonț din timpul războiului . Deși știu că o să-l scot din sărite imediat, și el pe mine, și o să mă dea într-o săptămînă pe ușă afară, și eu o să plec cu dragă inimă, trîntind și înjurînd, că așa sîntem noi, nu putem suporta pe nimeni în preajma noastră.

Grafica: Adrian VLĂSCEANU
(Lucrarea este expusă spre vînzare la standul firmei "Easy Rider" din Iași. Telefon 032/232245)

PREMIUL URMUZ - SEGRA '95

Robert DAVID

CĂLĂTORUL

în amintirea lui Noni Bucur

Îmi plăcea să-i mutilez. Îi prindeam, le răsuceam membrele, le scoteam ochii. Uneori îmi înfigeam degetele în gâvanele lor încercănate şi le răsuceam. Mă distra urletul acela concentrat, de parcă cine ştie ce nedreptate li se făcea.

Îmi amintesc de o fată căreia i-am strivit coastele într-o încleştare automobilistică. Veneau de la o petrecere. Erau patru într-o maşină rapidă, doi masculi şi două femele. Tineri. În seara aceea mă plictiseam cumplit. I-am zărit pe şoseaua încleiată de mîzgă. Tocmai căzuse prima ninsoare. Am luat loc între fetele de pe bancheta din spate şi le-am urmărit o vreme conversaţia. Ce se mai hlizeau... Studenţi, copii de bani gata. Nu puteam să mă abţin. I-am angajat într-o depăşire şi i-am răsucit cu putere într-un derapaj.

Ţi-era mai mare dragul să priveşti scena. Maşina a ieşit de pe carosabil şi s-a proiectat într-un pom. Fata din dreapta îmi era cea mai simpatică. De-aia i-am şi strivit ficatul.

În faţa ei, pe bancheta din dreapta şoferului, stătea grăsanul. Am făcut ce-am făcut şi am scos scaunul pe care îşi tolănea kilogramele din sania suportului. Scaunul s-a scurs sub forţa centrifugă şi s-a stabilizat peste fată. Drăguţă. Plină de viaţă. Ce mai... nu-mi pare rău. Am făcut-o terci. A mai trăit cîteva ore la spital, după care i-am dat lovitura de graţie. Nu ştiu cum, dar realizase. Auzi colo, mă simţise!

La înmormîntare a fost şi mai şi. Să-i fi auzit ce vorbeau... O mare de bipezi inundase strada. Făceau politică şi spuneau bancuri. M-am distrat de minune.

În seara accidentului, chiar în momentul impactului, undeva, la vreo 30 de km, o şleahtă de adolescenţi au început să urle din toţi rărunchii pe coama unui deal. M-am cam speriat la început. Cum să fi simţit? Printre ei era unul mai vîrstnic. Fusese coleg de liceu cu fata. Drăguţă. Ce mai, o mîndreţe de fată. Cînd i-a auzit pe ceilalţi slobozindu-şi urletele s-a aruncat la pămînt şi şi-a făcut semnul. Simpatic tînărul. O să-l vizitez şi pe el zilele astea...

Dacă i-aţi fi văzut urlînd... Era un cer uscat, poleit cu irizaţii boreale. Luna, ca o găluşcă uriaşă, le asculta strigătele.

Cîntau. Erau cîteva fete, adolescente şi băieţii, puţin mai mari. Ca furnicile învrăjbindu-se la marginea muşuroiului. Totuşi n-am înţeles cum de urlau. M-am rupt din locul impactului pentru cîteva secunde şi l-am învăluit într-o adiere pe cel ce părea mai înţelept. Cel care îşi făcuse semnul. M-a surprins. Efectiv m-a scos din el. A urlat atît de puternic în sine, încît a trebuit să ies afară. Mi-a plăcut tînărul. Chiar că am să-l vizitez...

Într-o seară de primăvară mă plimbam printre miresmele pădurii. Copacii se foiau suspicioşi, dar nu i-am băgat în seamă. Văzusem casa. Era desenată chiar la marginea pădurii, crescută din iarba grasă de munte. La una dintre ferestre, lumină. Mă plictiseam. Mi-am zis: hai înăuntru. Hai. Erau trei. La masă. Bărbatul, femeia şi băiatul. Se auzea numai mestecatul hulpav al înfometaţilor. Băiatul avea ochi limpezi. Avea o figură atît de inocentă, încît aproape că îmi venea să-l cruţ.

„Ce sorbi aşa, mă?", s-a oţărît cel mai vîrstnic.

„Lasă-l, îi e foame...", l-a apărat femeia.

„Să mănînce frumos, că nu e animal..."

Începuseră să răspundă. Nu-i stimulasem prea tare.

Au mai trecut cîteva clipe, apoi băiatul s-a pus din nou pe sorbit. Şi sorbea de te scotea din minţi... Ciorbă ţărănească. O bunătate.

Bărbatul s-a ridicat şi l-a pocnit. Lingura a descris o parabolă largă şi s-a izbit de perete. S-a răsturnat cu scaun cu tot trăgînd faţa de masă după el. Atît mi-a trebuit. Să-l fi văzut pe bărbat... Cum îi mai sticleau ochii. Avea ochi de fiară sălbatică. Lup sau poate tigru. N-am mai stat să-l studiez.

Apoi mi-am început spectacolul. I-am făcut să se încaiere în toată regula. Zburau scaunele prin ferestre, iar casa se transformase într-un cazan cu smoală. O minunăţie!

În final mi-am înfipt degetele în ochii femeii. Ce mai urlet! De femeie adevărată. Îi curgeau rîuri de sînge din orbitele moarte.

L-am lăsat să se distreze singuri. Mă plictisisem.

Cel mai bine mă simt cînd prind o navă. În aer sau pe mare. Atunci spectacolul devine grandios.

Ia fel a fost zilele trecute cu avionul. Tocmai se ridicase. Piloţii zîmbeau. La fel şi stewardesele. Erau încrezători. Ultima lor călătorie...

Pasagerii îşi legaseră centurile de siguranţă. Decolaseră. Era o atmosferă prea destinsă în aeronavă. M-am enervat. M-am făcut ghem şi i-am aşteptat la 1200 de metri altitudine. Apoi i-am învăluit. Ceea ce n-am putut niciodată să înţeleg este cum de simt ei înainte. Cum de presimt. Asta mă face să cred că avem ceva comun. Sau, poate au ceva din mine.

Pe la vreo 1100, copilotul s-a făcut alb ca varul. Văzuse. Deci nu i-am mai păsuit. Puteau să comunice turnului senzaţia. Aşa cum mi s-a mai întîmplat de cîteva ori deasupra Atlanticului. M-am învăţat minte. Le-am făcut inoperabil motorul din dreapta. Şi, pentru că îmi plăcea tăcerea aceea de moarte, am umblat puţin şi la rezervorul principal. Au căzut ca lăcustele. Bineînţeles, după explozie. Şi ce explozie... Într-un fel le-am făcut comuna aia celebră. Dar au să mi-o plătească. Într-o zi...

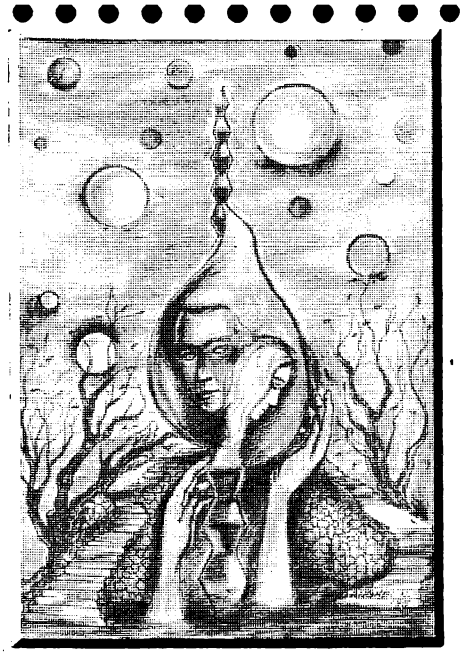

Acum caut un scriitor. Unul din ăia care deflorează hîrtia. Îmi plac gogomanii ăştia pentru că au ceva care îmi aparţine doar mie. Au scînteia. Şi cînd simt scînteia, se apucă să caute vîlvătaia. Şi să vezi incendii... De-aia îmi plac.

Am de gînd să scriu o carte.

Tocmai am găsit un gogoman. Stă singur într-o cameră de bloc, într-un fotoliu pîntecos şi se preface că urmăreşte un meci de fotbal. De fapt gîndurile îi sînt duse cu sorcova. Am să-i dau scînteia. Apoi am să-l fac să-şi ia un nume simpatic. Numele meu. N-am scris nici o carte pînă acum. Cred că vreo două-trei luni de acum înainte n-am să mă mai plictisesc. O scriu, o public şi...da, îi scot ochii. Să vezi distracţie...

Adevărul este că sînt singur. Tare singur. Şi voi mai fi încă pe atîta timp de acum încolo. Sînt vară, iarnă, soare şi noapte. Sînt bucurie şi durere, iarbă şi deşert. Sînt pretutindeni. Sînt sunet şi tăcere. Sînt viaţă şi sînt moarte. Sînt un călător. Un călător singuratic. Un călător unic, un accident, o părere.

Eu sînt ceea ce este.

Premiul „V. Voiculescu" - Segra, '95

Lucrare participantă la "Ultimul concurs al anului" secţiunea horror.

BOOKSHOP

Noutăţi HORROR în America

CINEMATIC VAMPIRES

(Vampirii în cinema) de John L. Flynn, McFarlane & Company Inc. Publishers, Jefferson, North Carolina, '92, 320 pg., hardcover.

The *Living Dead on Film at Television, from The Devil's Castle, 1896, to Bram Stoker's Dracula, 1992,* studioul criticului John L. Flynn, colaborator la Starlog, Monsterland, The Daily Planet, prezintă 372 de filme *(anul lansării pe ecrane, titluri alternative, actori, regizori, echipă tehnică, scenariul pe scurt)* clasificate în cinci categorii: filmul tradiţional cu vampiri *(de tipul Şalem's Lot, Fright Night)*, filmul despre creaturi înrudite cu vampiri *(The Hunger, Near Dark)*, filmul cu psihopaţi care se cred vampiri *(The Tenderness of Wolves, Fade to Black)*, vampirul „creat" de om *(The Last Man on Earth, The Omega Man)* filmul cu vampiri extratereştri *(Demon Planet, Life-force: The Space Vampires)*. Volumul *(ce poate fi obţinut doar prin comandă la adresa Box 611, Jefferson, North Carolina 28640, preţ 43,50 dolari plus 3 dolari transportul)* este format dintr-o introducere generală, zece capitole, cinci anexe, bibliografie şi index. Printre capitole remarcăm: Vampirii de la Hammer Films, Vampirii erei atomice. Orgii vampirice. Vampiri de la televiziune. Vampirul reconsiderat. Iconografia constă în 96 de fotografii albnegru. Un volum de interes pentru cei interesaţi de evoluţia pe ecran a stăpînilor nopţii.

POVERTY ROW HORRORS! *(Filme horror cu buget redus)* de Tom Weaver, McFarlane & Company Inc. Publishers, Jefferson, North Carolina, '93, 376 pg., hardcover. Studiul lui Tom Weaver *(ajutat la documentare de Michael Brunas şi John Brunas)* se ocupă – aşa cum indică şi subtitlul – cu filmele horror produse în anii 1940 de studiourile Monogram, PRC şi Republic, filme realizate cu un buget extrem de mic, adesea pe scenarii extrem de slabe dar care au beneficiat de prestaţiile unor actori precum Bela Lugosi, Boris Karloff, Carol Naish, Dwight Frye. Volumul *(obţinut doar prin comandă la adresa Box 611, Jefferson, North Carolina 28640, preţ 36,50 dolari plus 3 dolari transportul)* este format dintr-o introducere; patru anexe *(din care una include filmografiile a 35 de actori şi actriţe)* şi 31 de capitole, fiecare tratînd un film anume, cu subiecte referitoare la monştri, oameni-maimuţă, lilieci, zombi etc. Printre titluri menţionăm *The Devil Bat, King of the Zombies, The Mad Monster, Dead Man Walk, The Ape Man, Voodoo Man, The Vampire's Ghost, The Catman of Paris, Valley of the Zombies, The Flying Serpent.* Pentru fiecare film sînt menţionate data lansării pe ecrane, distribuţia, echipa tehnică, recenzii în presa vremii, scenariul pe scurt, comentarii critice. Un foarte bun material pentru cei interesaţi de evoluţia filmului horror.

Florin Mircea TUDOR

Aurelius BELEI

PSEUDO-GENESIS

Koko dădu la o parte *„Scîndura mobilă"* – aşa denumise el perioada pe care o desprinsese din gardul putred al bătrînului Timp, ca să poată intra pe tărîmul celuilalt *Creator* direct din canalele platformei sale şi alergă să-i spună lui Astorall ultima noutate:

– A venit soră-mea din Clocitor!

Astorall şedea pe un *scăunel - sfătuitor* şi meşterea ceva dintr-un soare. Koko se gîndi că poate nu l-o fi auzit şi repetă ca să acopere bocănelile *Sculei*.

– A venit soră-mea din Clocitor!

- Ei, şi ce ţipi aşa, crezi c-am surzit? A venit, foarte bine. Şi dacă vrei să te lauzi cu ce ţi-a adus...

– Pantofi-dansatori. Da' nu-i vorba de asta. A venit cu Veronika. A lăsat-o la mine, apoi s-a întors în Clocitor. Cică nu-i plăcea atmosfera.

Koko îşi dorise dintotdeauna o soră. Ca majoritatea *Creatorilor* şi el era singur, dar în secret plîngea şi spunea că orice ar face se plictiseşte de moarte. Lui Astorall i s-a făcut milă de el şi pe ascuns i-a făurit o picătură-de-viaţă. Iar acum, iată, Clocitorul dăduse gata Opera. Însă surprizele se ţineau lanţ!

– Care Veronika!

– Nepoată-mea. Ţi-am arătat-o eu odată într-una din pozele pe cale mi le-ai modelat de ziua mea.

– Aia mică, goală, pe blana-de-rouă?

– Ei, şi tu, roşi Koko. Acum e mare, are patru ani.

– Mulţi înainte. Da' am ciudata impresie că nu eşti în toate minţile. Parcă vroiai doar o soră... Aha, deaia nu ştiam eu cum de pălesc aşa de repede stelele la tine! Ai consumat energia ca un zevzec. Oricum de la mine nu mai vezi pomana de data trecută cu sămînţa-de-sori, cînd ţi-ai tapetat universul cu oglinzi-cîntătoare. Eu nu mă mai bag, de acum încolo te priveşte!

– Ba te priveşte. Că de mîine, a zis Mama să stau mai mult pe-acasă. Cică e mică, poate să se lovească, să iasă afară, aşa că eu...

– Ei, bravo! pufni Astorall. Ba e mare, ba e mică. Vorba e că am văzut un ditamai *Creatorul* şi dădacă.

– Nu-i nimic, mormăi Koko. Doar pînă i se termină combustia. Două solare o să treacă repede şi pe urmă ne apucăm iarăşi de Pămînt.

– Ia te uită! Nu cumva crezi că o să te aştept două solare? Îl termin singur. Aşa să ştii. Am anunţat la Dispecerat că peste cinci intervale îi facem lansarea.

– Şi ce? Mă duc eu şi-i anunţ că am mai amînat-o. Din *„motive tehnice"*, cum se spune, zîmbi Koko.

– Du-te şi le spune adevărul, dacă te ţine obrazul. Du-te şi le spune că vrei să amîni lansarea ca să înveţi cîntece de leagăn. A, dar să ştiu că nu dorm nici nopţile şi tot îl lansez peste cinci intervale, nici o zi mai mult! Să-mi dai schiţele şi las' că mă descurc eu.

– Poate că vii să-l lucrăm la mine?

– Ai înnebunit? Tocmai acum cînd am Laboratorul la dispoziţie cu tot utilajul? Îţi spun pentru ultima dată: vii sau nu vii să-l lucrăm?

– Aş veni, Astorall, ştii bine, dar... Veronika... adică Mama... cum să fac... ştiu şi eu? În definitiv mă duc şi-i spun Mamei că...

În aceeaşi clipă, dinspre *Dincolo* se auzi un glas subţirel:

– Unchiu' Kokooo! M-am ascuns. Găseşte-mă...

Koko făcu un pas înainte, vru să spună ceva, se răzgîndi şi, potrivindu-şi scoaba, se repezi *Dincolo*.

Astorall porni furios spre Laborator.

***

A doua zi stătea culcat pe burtă sub tufa sa parfumată de Creator, privind stelele şi meditînd la schiţele lui Koko. Îi plăcea să stea acolo, cînd platforma era pustie şi năpădită de *florile-ideilor-geniale* sau buruieni mărunte, ori de cîte ori simţea nevoia unui colţişor liniştit. Era într-adevăr liniştе în jur, nici o boare nu înfiora speranţele uşor îngălbenite, nici un *zumzet-de-răzvrătire*, nici un *zbor-de-curcubeu* nu tulbura miresmele. Cînd deodată... se pomeni cu o întrebare.

– Vii la noi cu iepuraşul?

Se uită în stînga, se uită în dreapta...nimic-ce-ar-putea-vorbi. Ridică din umeri şi se aplecă iarăşi deasupra schiţelor, cînd se auzi din nou.

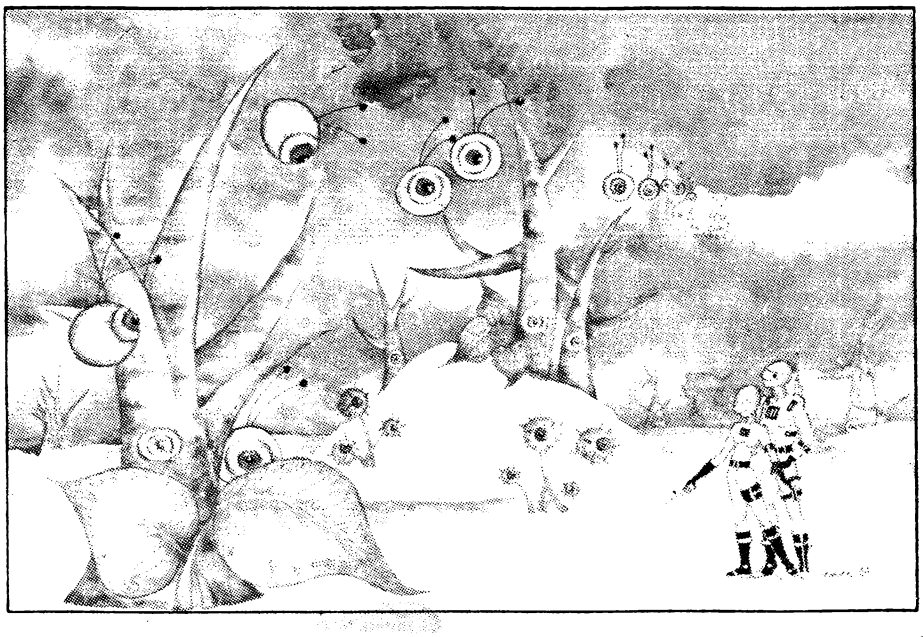

– Vii la noi cu iepuraşul?

Abia atunci zări printre siluetele străvezii ale Operelor, un nas mic alături de un ocular, care-l cerceta cu atenţie.

– Hei, ce faci acolo? se răsti Astorall.

– Mă uit la tine. E frumos... acolo. Vii la noi cu iepuraşul?

– Care iepuraş? N-am nici un iepuraş.

– De ceee?

– Uite-aşa, n-am.

- Bine. Vino cu pisica. Şi să-ţi faci un iepuraş. Să-ţi facă mămica ta. Să fie alb. Pisica ta e albă?

– Nu, e tărcată.

– De ceee?

– Nu ştiu. Aşa e ea.

– Să-ţi faci o pisică albă. Vii să vezi pisica noastră? Noi avem pisică frumoasă.

– O ştiu. E urîtă, se pomeni Astorall spunînd cu ciudă şi-i întoarse spatele mai repetînd o dată: *E urîtă!*

– Noi... avem... pisică... FRUMOASĂ, se auzi de *Dincolo* un fir de glas în care tremurau lacrimile.

paşi mărunţi şi lacrimi

„De ce-o fi plîngînd?"

– Ce-i cu tine? De ce plîngi, Veronika? răzbătu glasul îngrijorat al lui Koko.

– Noi... avem...pisică... frumoasă?

– Sigur că da. E frumoasă. Cine spune că-i urîtă?

– Aaa... aaa... nimeni.

„Ha, ha, se înveseli deodată Astorall, auzi-o cum minte, păcătoasa mică."

***

Erau *ceasurile după-amiezii* şi era frig. Mama cuplase senzaţiile de ploaie, răceală, vînt la circuitul platformei. Astorall observă un *solz de geam* deschis la Laborator şi-l închise, să nu-l trîntească furtuna. Apoi se porni *Afară* un adevărat potop şi Astorall se aşeză într-o *scoică-foşnitoare* să mai consulte schiţele.

Nu reuşi să descifreze topitura pe baza căreia trebuia finisat planşeul, concepţia novatoare a lui Koko despre noul Pămînt, şi asta-l întristă.

scîrţîituri, trosnete

Să fi intrat pisica? Să se fi deschis iarăşi solzii geamului? Să...

Pluti într-acolo.

scîrţîituri, zgomote

Cineva cotrobăia prin Laborator. Deschise *Uşa*. Nimic suspect. În *incinta-de-creat* toate erau la locul lor: *Aparatele, Sculele, Hărţile, cutiile cu seminţe şi pietre, Ierbarele, Insectarele...* Ba nu. Lipsea un *balansoar temporal*, un fel de biluţă strălucitoare înconjurată de arculeţe-melodioase, aidoma unor cîmpuri de forţă.

Nu făcu decît doi paşi şi încremeni. De după un *cub-plutitor* apăru... o rochiţă roşie. Apoi se desluşi un nas mic şi doi ochi mari care-l priveau spăşiţi, rugători. Şi o mînuţă dolofană care-i întindea balansoarul sustras. Sunete fermecătoare se unduiau în jurul lor, emanate de Aparate.

– Păpuşa mea e goală. Eu... am vrut să-i pun hăinuţa. Ea n-a vrut. A căzut. Am... găsit asta. Pune-i tu hăinuţa, mai adăuga ea întinzînd spre Astorall o jacheţică verde, de *catifea-curgătoare*.

– Dar... dar tu... tu cum ai ajuns Aici? izbucni Astorall împleticindu-se în cuvinte.

– Prin scîndură.

– Care scîndură???

– Prin gardul timpului. Cu scoaba...

– Formidabil! Dar... ce cauţi tu Aici?

– Am venit să văd Laboratorul. Unchiu' Koko nu mă lasă. Zice că-i închis. Zice minciuni.

– Ba e închis. Acum Laboratorul e închis, aşa să ştii, strigă Astorall, scos din răbdări.

– Ba, vezi că nu e închis? Şi tu zici minciuni.

„Koko! Unde dracu-i Koko să-l fac praf!"

– Cum te lasă el să umbli aşa, de capul tău?

– Nu mă lasă. El crede că dorm. Vezi că nu e închis? Unchiu' Koko spune minciuni. Şi tu spui minciuni!

– Vai de capul tău! Te-a udat ploaia. Ce mă fac cu tine acum? oftă Astorall, chemîndu-şi *scăunelul-sfătuitor*, aproape plîngînd de ciudă. Cum veni îi arătă fetiţa şi-i ordonă să se ocupe de ea. Însă nu era chip să o domolească.

– Îi-e frig. Am rochiţă. Păpuşa mea e goală. Hai, pune-i hăinuţa mea.

– Lasă-mă-n pace cu păpuşa ta!

– Bine. Îi pun eu hăinuţa. Şi se repezi spre uşă.

Astorall o prinse de mînă.

– Unde te mai duci?! Afară ploua tare. Păpuşilor, dacă-s păpuşi, căută el o explicaţie logică, nu poate să le fie frig. Eşti udă. Ai să răceşti. Hai cu mine.

O apucă de mînă şi o trase după el într-o *incintă-de-privit*, de unde se vedea bine platforma, turnul Mamei, *sferele-cu-vise*. Veronika se uită Afară. Ploaia nu se potolise, continua să se prelingă peste *solzii sidefii* în fire lungi, neîntrerupte. Se auzeau picurii căzînd pe alveolele acoperişurilor şi peste Opere.

– Ce mă fac cu tine acum? repetă Astorall amărît. Am o grămadă de treabă şi...

– Ce treabă?

– Trebuie să creez ceva.

– O Operă?

Astorall o privi zîmbind.

– Da. Însă e cea mai frumoasă Operă pe care o voi crea.

– E grea?

– Foarte. Iar tu mă sufoci cu *senzaţii-de-copilărie-capricioasă*. Nu mă pot concentra... Ce mă fac cu tine acum?

Veronika veni lîngă el şi-l plesni uşurel pe obraz cu palmele ei ca nişte perniţe.

– Unchiu' Koko zicea că ai nevoie de o dulamă şi un terminaci.

– Ia te uită! Şi... ce mai zicea *„unchiu' Koko"*? Dulamă am găsit eu, dar terminaci nu ştiu acum de unde o să mai găsesc...

– Ce e un *terminaci?*

O aşează cu grijă în *scoica-foşnitoare*.

– Păi, un fel de... cum să-ţi spun eu, un fel de fermoar. Dar mai complicat.

– Aha! Ca să închei Pămîntul, nu?

Astorall păli brusc.

– Da' de unde ştii tu?

– Mi-a spus Mama în *Clocitor*.

– Daaa?!

Koko se ţicnise în mod sigur. Astea erau secrete, ba nu, SECRETE.

– *Şi ce ţi-a mai spus Mama?*

– Că după ce construiţi planşeul, pe lutul stelar aşezaţi toate decorurile, toate elementele naturale, apoi lipiţi un *terminaci* şi gata! Ba nu, nu e gata! Mai trebuie un lucru.

Grafica: Sergiu GRAPĂ

Astorall era aproape de *culoarea vîntului*.

– *Ce lucru???*

– Geneza. Povestea cu Adam şi Eva, care s-au iubit şi au avut o mulţime de copii şi... aaa... Nu mai ştiu. Uite aici! îi întinse mînuţa dolofănă în care ţinea fermoarul rupt de la jacheţică.

– Ce să fac cu el?

– Îl pui în *Clocitor*, vorbeşti cu Mama ta şi poate iese un *terminaci*. Unchiu' Koko mi-a spus că un *Clocitor* poate orice.

Extraordinar! La aşa ceva nu se gîndise! Chiui şi se repezi în *incinta-de-creat*. Mîngîie Aparatele şi fermoarul dispăru într-o jerbă de culori printr-un tub. Gata! De acum încolo Mama se ocupa cu restul operaţiilor.

Afară se înserase de-a binelea şi Veronika se ghemui strîns în *scoica-foşnitoare* şi închise ochii să nu mai vadă ivirile înfricoşătoare reflectate de *ferestrele de întuneric*.

linişte, linişte, linişte

Astorall rămase nemişcat, nu cumva să o trezească.

Peste puţin timp, ploaia încetă şi Astorall, luă fetiţa în braţe şi porni tiptil spre tărîmul lui Koko.

Auzi *Dincolo* zgomot de paşi şi vocea lui Koko:

„Veronika! Veronika!"

Pesemne fata-l auzise, fiindcă deschise ochii şi îi zîmbi. Îl apucă de gît cu mînuţele şi adormi din nou, somn dulce.

– Sst! Doarme, nu vezi? Şi altă dată să ai mai multă grijă de ea, şopti Astorall, potolind astfel văicăreala lui Koko.

Koko oftă:

– De mîine nu te va mai deranja. I se termină combustia. Tòtul va reintra în normal. Promit.

Astorall plecă fără să spună o vorbă. Se întoarse însă peste puţin timp, cu o cutie strălucitoare în mîini. Koko îl privea nedumerit. Nu înţelegea ce vroia cu cutia aceea.

– Adu-o pe Veronika!

Fetiţa veni zîmbind, puţin somnoroasă.

Astorall descuie cu grijă cutia şi dinăuntrul ei ţîşni un soare orbitor. Koko se îmbujoră. O *inimă-de-copil!* Şoptiră *tainele-dezlegării* şi-i dădură fetiţei viaţă.

Lui Koko i se umeziră ochii.

– Îţi mulţumesc!

– Şi asta nu e tot! rosti fericit Astorall. Mîine vom lansa *Pămîntul*. E o Operă-perfectă! Va fi înscris în *Registrele Cosmice*, deci va trebui păstrată tradiţia. Mama e de părere să modelăm puţin tiparul Genezei. Deci, vom mai trimite o *inimă-de-copil* spre *Clocitor*. Înţelegi?

Koko înţelegea perfect.

Se îmbrăţişară.

Fetiţa îi privea mirată, cu ochi mari, iscoditori.

O ridicară pe un *zbor-de-curcubeu* şi rostiră la unison:

– Bine-ai venit Eva!

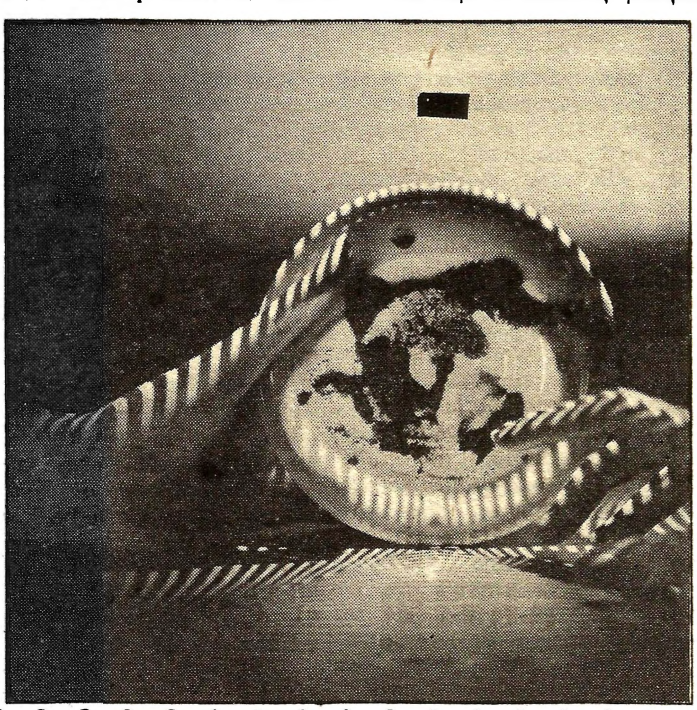

© Adrian Bănuţă '95

Mîngîierea

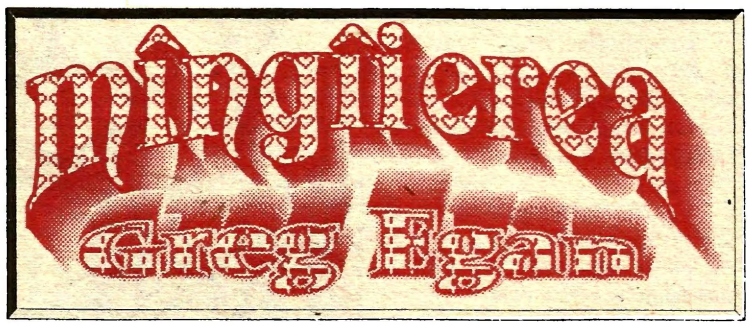

Două mirosuri m-au izbit cînd am dărîmat uşa cu piciorul: moarte şi animal.

Un bărbat care trecea în fiecare zi pe lîngă casă ne telefonase anonim, îngrijorat de vederea unei ferestre sparte; bătuse fără rezultat la uşa din faţă. Mergînd către uşa din spate zărise, printre perdele, sînge pe peretele bucătăriei.

Locul fusese prădat; la parter nu mai rămăseseră decît dîrele pe covor, cauzate de tîrîrea mobilelor grele. Femeia din bucătărie, trecută de cincizeci de ani, cu beregata retezată, era moartă de cel puţin o săptămînă.

Casca mea înregistra sunet şi imagine, dar nu putea reţine mirosul de animal. Procedura corectă era de a face un comentariu verbal, totuşi n-am scos un cuvînt. De ce? Spuneţi-i nevoie remanentă de independenţă. În curînd, aveau să ne înregistreze undele cerebrale, bătăile inimii, cine ştie ce, şi totul cu caracter de mărturie oficială. „Detectiv Segel, dovezile arată că atunci cînd inculpatul a deschis focul, ai încercat o erecţie a penisului. Consideri asta o reacţie corespunzătoare?"

La etaj, totul era cu susul în jos. Haine răvăşite în dormitor. Cărţi, CD-uri, hîrtii, sertare răsturnate, împrăştiate pe podeaua biroului. Texte medicale. Într-un colţ, teancuri de periodice CD se distingeau prin uniformitatea coperţilor: *The New England Journal of Medicine, Nature, Biochemistry* şi *Laboratory Embriology*. Pe perete atîrna o diplomă înrămată, atribuind lui Freda Anne Macklenburg titlul de Doctor în Filozofie în anul două mii douăzeci şi trei. Pe tăblia mesei existau spaţii neprăfuite de forma unui monitor şi a unei tastaturi. Am văzut un *output* de perete cu lumină de veghe; întrerupătorul era deschis, dar lumina nu ardea. Nici lumina din odaie; la fel în tot apartamentul.

Înapoi la parter, am descoperit o uşă sub scări, dînd probabil în subsol. Încuiată. Am ezitat. Intrînd în casă n-avusesem altă soluţie decît să forţez uşa; aici însă mă găseam pe un teren legal mai şubred. Nu căutasem peste tot după chei, şi n-aveam nici un motiv clar să consider că era ceva urgent să cobor în subsol.

Totuşi ce-ar mai fi schimbat încă o uşă spartă? Alţi poliţişti fuseseră daţi în judecată deoarece nu se şterseseră pe preşul de la intrare. Dacă un cetăţean vrea să te beleaască, găseşte el un motiv, chiar dacă mergi în genunchi, ai un teanc de mandate şi îi salvezi familia de la tortură şi moarte.

N-aveam spaţiu să lovesc cu piciorul, aşa încît am izbit cu pumnul. Mirosul m-a sufocat, dar copleşitoare era concentraţia, izul în sine nu era suportabil. La etaj, văzînd cărţile medicale, mă gîndeam la cobai, şoareci şi şobolani, dar acesta nu era mirosul unor rozătoare în cuşti.

Am aprins reflectorul căştii şi am coborît iute treptele de beton, înguste. Deasupra capului era o ţeavă pătrată, groasă. O conductă pentru aer condiţionat? Ar fi avut scris; în mod normal, casa nu putea mirosi în halul acela, dar cu instalaţia de aer condiţionat întreruptă...

Raza reflectorului a luminat un corp de rafturi, ticsite cu bibelouri şi ghivece. Un televizor. Pe perete, tablouri cu peisaje. Pe podeaua de beton, un maldăr de paie. Ghemuit pe paie, trupul puternic al unui leopard, cu plămînii suflînd din greu, dar altfel nemişcat.

Cînd raza a căzut pe şuviţa de păr castaniu, m-am gîndit că animalul rodea un cap omenesc. Am continuat să mă apropii, aşteptînd, sperînd că deranjînd fiara care mînca o puteam provoca să mă atace. Aveam o armă ce ar fi putut-o spulbera într-o ceaţă fină de sînge şi cartilagii, o rezolvare ce m-ar fi implicat mult mai puţin lent şi birocratic decît dacă ar fi rămas viu. Am îndreptat iarăşi reflectorul către creştetul animalului, şi mi-am dat seama că greşisem; nu rodea nimic, capul îi era ascuns, băgat undeva, iar corpul omenesc era pur şi simplu...

Iarăşi am greşit. Pur şi simplu capul omenesc creştea pe trupul leopardului. Gîtul uman era treptat acoperit de blană şi se pierdea între umeri. M-am ghemuit lîngă el, întrebîndu-mă în primul rînd, ce mi-ar fi putut face ghearele acelea dacă eram neatent. Capul era al unei femei.

Încruntată. Aparent adormită. Am pus palma sub nările ei, şi am simţit aerul suflat odată cu mişcările pieptului masiv. Aceasta, mai mult decît tranziţia netedă a pielii, îmi spunea că unirea era reală.

Am explorat restul camerei. Într-un colţ era o adîncitură ce s-a dovedit a fi o toaletă săpată în podea. Am apăsat cu talpa o pedală din apropiere, şi apa a curs dintr-un rezervor mascat. Ceva mai încolo se afla un frigider vertical, în mijlocul unei băltoace de apă. L-am deschis şi am găsit un stativ cu treizeci şi cinci de fiole din plastic. Pe fiecare se zăreau litere roşii, alcătuind cuvîntul ALTERAT. Vopsea termosensibilă.

Am revenit la femeia-leopard. Adormită? Prefăcîndu-se că doarme? Bolnavă? În comă? Am bătut-o pe obraz, şi nu uşor. Pielea părea fierbinte, totuşi nu ştiam ce temperatură ar fi trebuit să aibă. Am scuturat-o de un umăr, însă cu ceva mai mult respect, de parcă deşteptînd-o prin atingerea părţii leopard putea fi, cumva, mai periculoasă. Nici un efect.

M-am ridicat, mi-am înăbuşit un suspin de iritare (zăvor psihic pe toate micile sunete personale; am fost interogat ore întregi pentru fleacuri de genul unui mic chiot de triumf) şi-am chemat o ambulanţă.

* * *

Ar fi trebuit să ştiu mai bine decît să sper că **acesta** va însemna sfîrşitul problemelor mele. A trebuit pur şi simplu să blochez scara cu trupul meu pentru a-i opri pe cei din ambulanţă să se retragă. Unul din ei a vomitat. După aceea au refuzat s-o aşeze pe targă, dacă nu promiteam s-o însoţesc pînă la spital. Era lungă numai de vreo doi metri, excepţînd coada, dar trebuie să fi cîntărit cam o sută şi cincizeci de kilograme, şi toţi trei de-abia am suit-o pe trepte.

Înainte de-a ieşi din casă, am acoperit-o cu un cearşaf, şi m-am străduit să-l aranjez aşa încît să nu dezvăluie forma de dedesubt. Afară se strînsese un pîlc de oameni, obişnuita adunătură de gură-cască. Medicul legist tocmai sosise, însă deja îi explicasem totul prin radio.

La secţia Accidente din St. Dominic, doctor după doctor au aruncat cîte o privire sub cearşaf, ştergînd-o apoi, unii mormăind nişte încercări de scuză, dar cei mai mulţi fără a se deranja. Eram gata să-mi pierd calmul cînd al cincilea pe care l-am încolţit, o tînără; a pălit dar totuşi a rămas locului. După împungeri, ciocăneli şi vîrîri de lanternă în ochii deschişi cu forţa ai femeii-leopard, Dr. Muriel Beatty (după ecusonul de pe piept) a anunţat:

– E-n comă.

Apoi a început să mă stoarcă de amănunte. Cînd am terminat de povestit, am strecurat cîteva întrebări personale.

– Cum s-ar putea face aşa ceva? Combinări de gene? Chirurgie transplantivă?

– Mă îndoiesc de ambele. Mai degrabă e o himeră.

M-am încruntat.

– Asta-i un personaj...

– Da, dar e şi un termen din bioinginerie. Poţi combina fizic celule din două embrioane timpurii distincte genetic, obţinînd o bloctocistă ce se va dezvolta într-un singur organism. Dacă ambele sînt aceeaşi specie, posibilitatea succesului e mare; pentru specii diferite este mai greu. S-au obţinut himere grosolane oaie/capră încă de prin o mie nouă sute şaizeci, dar de vreo cinci sau zece ani, n-am mai citit nimic nou. Aş fi zis că nu mai reprezintă o problemă urmărită cu seriozitate. Ca să nu vorbesc de implicarea omului. Îşi privi pacienta, fascinată dar şi tulburată: Nu-mi dau seama cum au asigurat distincţia atît de precisă între corp şi cap; a fost vorba de un efort de o mie de ori mai mare decît cel de-a uni doi pumni de celule. Bănuiesc că a fost ceva între chirugia de transplant foetal şi himerizare. Bineînţeles, cu o mulţime de manipulări genetice, pentru anularea diferenţelor biochimice. Rîse sec: Se pare că ambele tale sugestii, pe care le-am respins mai devreme, erau parţial corecte. Ah, *desigur!*

– Ce anume?

– Nu-i de mirare că-i în comă! Ai pomenit de un frigider plin cu fiole – probabil că are nevoie de o medicamentaţie permanentă pentru vreo cinci hormoni care sînt insuficient de activi inter-specii. Pot vorbi să meargă cineva pînă în casa aceea şi să caute prin hîrtiile moartei? Trebuie să ştim exact ce conţineau fiolele. Chiar dacă erau produse de ea, am putea reuşi să găsim compoziţia – deşi există destule şanse să fi avut contract cu o companie biotehnologică pentru o aprovizionare regulată cu componente. Deci, dacă am putea găsi, să zicem, o factură cu numărul de referinţă al unui produs, *asta* ar fi modul cel mai rapid şi mai sigur de-a afla ce-i trebuie s-o menţinem în viaţă.

Am încuviinţat şi am însoţit un tehnician din laborator pînă în apartament, însă n-a găsit nimic în birou, sau subsol. După ce am discutat prin telefon cu Muriel Beatty, am început să sar la campaniile biotehnice locale, pomenind

numele și adresa răposatei. Cîțiva au spus că auziseră de Dr. Macklenburg, dar nu în calitate de clientă. Al cincisprezecelea apel produse rezultate – la adresa lui Macklenburg fuseseră expediate livrările companiei "Cercetări Veterinare Aplicate" – și combinînd amenințările cu vorba dulce (de pildă menționînd numărul unei comenzi pe care o puteam trece pe factura lor), am izbutit să obțin promisiunea că un lot din proaspetele "Cercetări Veterinare Aplicate" avea să fie produs și trimis la St. Dominic.

Într-adevăr, spărgătorii opresc uneori alimentarea, sperînd să decupleze acele (foarte rare) dispozitive de securitate care nu au baterii pentru avarie, însă aici nu fusese o spargere; cioburile geamului căzuseră, și nu mai fuseseră mișcate din loc, pe mochetă, unde o canapea lăsase urme clare, tîmpiții uitaseră să spargă fereastra înainte de-a lua mobilele. De obicei, oamenii aruncă chitanțele, însă Macklenburg păstrase notele de plată pentru videofon, apă, gaze și electricitate din ultimii cinci ani. Deci se părea că cineva știuse de himeră și îi dorise moartea, fără însă a se da de gol, totuși, fără a fi îndeajuns de profesionist să reușească ceva subtil, sau sigur.

Am aranjat ca himera să fie păzită. Ideea era oricum bună, să-i țin pe reporteri la distanță, atunci cînd aveau să afle de ea.

Întors în biroul meu, am întreprins o cercetare asupra lucrărilor medicale realizate de Macklenburg, și i-am găsit numele numai de vreo șase ori. Toate lucrările erau mai vechi de douăzeci de ani. Toate aveau ca subiect embriologia, deși (în măsura în care puteam înțelege rezumatele ticsite de jargon, gen "zone pellucidae" și "corpuri polare") nici unul nu pomenea de himere.

Toate lucrările proveneau din același loc: Laboratorul pentru Dezvoltarea Timpurie a Omului din spitalul St. Andrew. După cîteva șuturi obișnuite de la secretare și asistente, am izbutit să fiu pus în legătură cu unul din autorii preferați cîndva de Macklenburg, un anume Dr. Henry Feingold, care arăta destul de bătrîn și fragil. Vestea morții lui Macklenburg produse un suspin nostalgic, dar nu un șoc vizibil sau amărăciune.

– Freda ne-a părăsit prin '32 sau '33. De atunci n-am prea văzut-o, doar ocazional pe la simpozioane.

– De la St. Andrew unde a plecat?

– Undeva prin industrie. Era destul de misterioasă. Nu sînt sigur dacă avea vreo slujbă regulată.

– De ce a plecat?

Înalță din umeri.

– Nu-i conveneau condițiile de-aici. Salariu mic, resurse limitate, restricții birocratice, comitete etice. Unii se învață cu toate astea, alții nu.

– Cunoașteți ceva despre munca ei după ce-a plecat, despre direcțiile cercetării?

– Nu cred că făcea prea multă cercetare. Nici n-a mai publicat nimic, așa încît habar n-am ce făcea.

Puțin mai tîrziu (cu o neobișnuită viteză), detaliile au sosit prin accesul la taxele ei fiscale. Din '35 fusese liber-profesionistă în calitate de "consultant biotehnologic"; indiferent ce ar fi însemnat asta, în ultimii cincisprezece ani îi asigurase un venit cu șapte cifre. Existau cel puțin o sută de nume diferite de companii listate drept beneficiare ale serviciilor ei. Am sunat la prima și m-am pomenit vorbind cu un automat de mesaje. Era trecut de ora șapte. Am sunat la St. Dominic și am aflat că himera era tot inconștientă, dar nimic alarmant; amestecul hormonal sosise, și Muriel Beatty

găsise la universitate un veterinar cu destulă experiență. Așa încît mi-am înghițit dezamorsantele și am plecat acasă.

* * *

Semnul cel mai sigur că nu-s complet la pămînt e frustrarea pe care o simt cînd deschid propria mea ușă. E prea banal, prea simplu: să bag trei chei și să pun degetul mare pe scanner. Nimic dinăuntru nu va fi periculos sau amenințător. Dezamorsantele ar trebui să acționeze în cinci minute. În unele seri mi se par cinci ore.

Marion se uita la televizor și mi-a strigat:

– Bună, Don.

M-am oprit în pragul sufrageriei.

– Bună. Cum a fost la slujbă?

Lucrează la un centru de îngrijire a copiilor, care reprezintă pentru mine una din cele mai stresante meserii. A înălțat din umeri.

– Ca de obicei. Tu?

Ceva de pe ecran mi-a atras atenția. Am înjurat un minut, în special pe un anumit ofițer de presă care știam că e responsabil, deși n-aș fi putut-o dovedi.

– Cum a fost la mine? Uită-te și tu.

La televizor se vedea o parte din înregistrarea căștii mele: subsolul, descoperirea himerei.

– Ah, făcu Marion. Tocmai voiam să te întreb dacă-l cunoști pe polițist.

– Și știi ce-o să fac mîine? O să-ncerc să mă descurc prin cîteva mii de apeluri telefonice de la persoane care au văzut asta și consideră că mă pot ajuta cu ceva.

– Sărmana fată... N-o să pățească nimic?

– Așa cred.

Am reprodus speculațiile lui Muriel Beatty, din nou din punctul meu de vedere, apoi au trecut la niște experți ad-hoc care au dezbătut problemele cheie ale himerismului, în vreme ce reporterul se străduia din răsputeri să aducă în discuție fel de fel de referiri, de la mitologia greacă pînă la ***Insula doctorului Moreau.***

– Mor de foame, am spus. Hai să mîncăm.

* * *

M-am trezit pe la unu și jumătate, tremurînd și gemînd. Marion se sculase deja și încerca să mă calmeze. În ultima vreme suferisem din plin de pe urma unor astfel de reacții întîrziate. Cu cîteva luni în urmă, la două zile după un caz de agresiune extrem de violent, fusesem deprimat și încercat timp de cîteva ore.

În timpul serviciului simțim, cum s-ar zice "amorsați". Un amestec de droguri ne amplifică variatele răspunsuri fiziologice și emoționale. Ne ascute reflexele, ne menține calmi și raționali. Se afirmă că ne îmbunătățim judecata. (Mass-mediei îi place să afirme că drogurile ne fac mai agresivi, dar astea-s prostii; de ce-ar vrea poliția, în mod intenționat, polițiști brutali? Deciziile rapide și acțiunile rapide sînt *opusul* brutalității tîmpe).

În afara serviciului trebuie să fim în absența amorsantelor. (Un accept ambiguu, trebuie să recunosc. De parcă n-am fi luat niciodată drogurile de amorsare *și* n-am fi stat toată ziua în serviciu. Sau, de parcă am fi văzut și reacționat absolut la fel în absența amorsantelor).

Uneori, alternanța aceasta funcționează perfect. Alteori o ia razna.

Voiam să-i descriu lui Marion ce simțisem în fața himerei. Voiam să-i vorbesc despre teamă și repulsia mea, despre milă și furie. Nu puteam însă decît să emit sunete nefericite. Nu cuvinte. Ea nu spuse nimic, doar mă strînse, degetele ei prelungi răcorindu-mi pielea arzătoare a obrajilor și pieptului.

Cînd, în cele din urmă, m-am epuizat în ceva asemănător unei liniști, am izbutit să vorbesc. Am șoptit:

– De ce stai cu mine? De ce te chinuiești?

Se răsuci cu spatele la mine și rosti:

– Sînt obosită. Culcă-te.

* * *

M-am înrolat la doisprezece ani. Mi-am urmat educația normală, dar atunci trebuie să începi seria de injecții cu factor de creștere, și antrenamentul în weekend-uri și vacanțe, dacă vrei să intri în forța activă. (Nu era o obligație ireversibilă; mai tîrziu aș fi putut alege o altă carieră, plătind ceea ce se investise

să datorez măcar un cent. Deşi testările făcute chiar înainte de-a începe cu adevărat tind să elimine pe cei care ar putea proceda astfel). Este normal; decît să limitezi recrutarea la bărbaţi şi femei corespunzînd anumitor criterii fizice, candidaţii sînt aleşi în funcţie de inteligenţă, şi abia apoi secundarele, dar folositoarele, caracteristici de mărime, putere şi agilitate sînt obţinute în mod artificial.

Aşa încît noi sîntem construiţi mai bine şi condiţionaţi pentru a face faţă cerinţelor meseriei. Ceva mai puţin decît obişnuitul membru al unei bande de cartier, care nu-şi face griji că utilizarea unor factori de creştere ilegali îi coboară durata vieţii pînă la treizeci de ani.

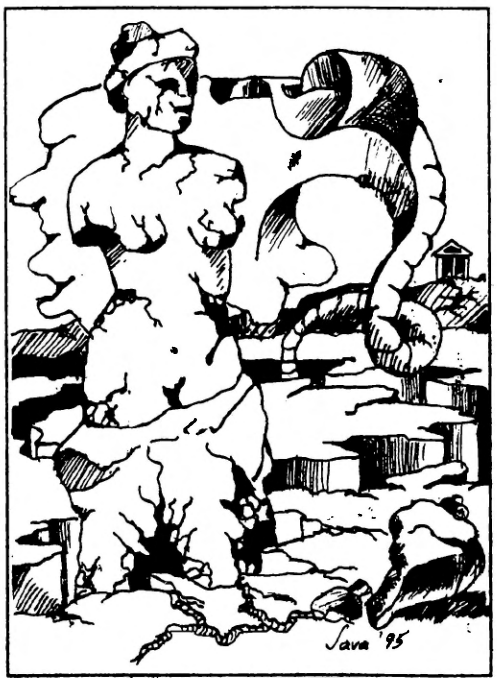

Nicolae SAVA -DEBUT

Care, neînarmat, dar pe un amestec de Asasin şi Deformator Temporal (indiferent la durere şi majoritatea traumelor fizice şi cu o scădere de douăzeci de ori a timpilor de reacţie), poate ucide o sută de oameni dintr-o mulţime în cinci minute, dispărînd după aceea într-o ascunzătoare sigură înainte să înceapă cele două săptămîni nasoale de efecte secundare. (Un anumit politician, un tip foarte popular, îi sfătuieşte pe operativii infiltraţi să vîndă astfel de droguri amestecate cu impurităţi fatale, însă n-au reuşit deocamdată legalizarea acţiunii).

Da, sîntem mutanţi, dar dacă avem vreo problemă e faptul că sîntem încă mult prea umani.

*
* *

Cînd peste o sută de mii de persoane sună în legătură cu o anchetă, există o singură modalitate de a rezolva apelurile lor. Se numeşte AIA: Analiza Informaţiilor Automat.[1]

Un proces de filtrare preliminară îi identifică pe ţicniţi şi pe cei în mod evident puşi pe şotii. Este întotdeauna *posibil* ca un individ care telefonează şi nouăzeci la sută din convorbire bolboroseşte despre OZN-uri, sau comploturi, sau cum i-ar place să ne taie organele genitale cu o lamă de ras, să menţioneze întîmplător ceva relevant şi adevărat, totuşi pare rezonabil să se acorde declaraţiei lui mai puţină greutate decît unuia care se referă la subiect. Analizele mai sofisticate ale gesturilor (cam treizeci la sută dintre cei care sună nu întrerup imaginea), şi structurilor de vorbire, ar trebui să-i poată distinge pe cei care, deşi superficial şi coerenţi, suferă de fapt de mari psihoze sau fixaţii. În cele din urmă, fiecare apel primeşte un "factor de încredere" între zero şi unu, existînd bineînţeles îndoieli şi în privinţa celor care nu dovedesc "semnè vădite de înşelătorie sau boli mintale". În unele zile sînt impresionat de complexitatea soft-ului care face aceste aprecieri. În alte zile îl blestem cu un maldăr de vorbe inutile.

Afirmaţiile (în sensul larg al definiţiei) relevante ale fiecărui apel sînt extrase şi se crează un tabel de frecvenţe conţinînd numărul de apeluri ce susţin fiecare afirmaţie, şi factorul lor mediu de încredere. Din nefericire, nu există o regulă de-a determina care dintre afirmaţii au cea mai mare şansă de a fi *adevărate*. O mie de indivizi pot repeta, cu bună credinţă, un zvon larg răspîndit, însă lipsit de orice fundament. Un singur martor cinstit poate fi neatent, sau incoerent datorită drogurilor, căpătînd astfel un factor eronat de redus. În principiu, trebuie să citeşti toate afirmaţiile respective – ceea ce este plicticos, totuşi de cîteva ori mai rapid decît a parcurge toate apelurile.

001. Himera este un marţian
15.312
0,37

002. Himera provine dintr-un OZN
14.106
0,29

003. Himera provine din Atlantida
9.003
0,24

004. Himera este un mutant
8.973
0,41

005. Himera a rezultat din împerecherea sexuală dintre om şi leopard
6.884
0,13

006. Himera este un semn al Domnului
2.654
0,09

007. Himera este Antichristul
2.432
0,07

008. Autorul apelului este tatăl himerei
2.390
0,12

009. Himera este o zeitate grecească
1.345
0,10

010. Autorul apelului este mama himerei
1.156
0,09

011. Himera trebuie ucisă de autorităţi
1.009
0,19

012. Autorul apelului a mai zărit himera în vecinătatea locuinţei sale
988
0,39

013. Himera a ucis-o pe Freda Macklenburg
945
0,24

014. Autorul apelului intenţionează să ucidă himera
903
0,49

015. Autorul apelului a ucis-o pe Freda Macklenburg
830
0,27

(Dacă n-aveam ce face, puteam viziona, unul cîte unul, cele o mie şapte sute treizeci şi trei de apeluri ale numerelor 14 şi 15. Totuşi, nu încă; aveam destule alte modalităţi mai bune de a-mi pierde vremea).

016. Himera a fost creată de un guvern străin
724
0,16

017. Himera este rezultatul înarmării biologice
690
0,14

018. Himera este un leopard-pricolici
604
0,09

019. Autorul apelului doreşte să aibă relaţii sexuale cu himera
582
0,58

020. Autorul apelului a mai văzut o pictură a tabloului
527
0,89

Ceea ce nu era o surpriză prea mare, considerînd cît de multe tablouri reprezintă creaturi fantastice şi mitice. Dar pe pagina următoare...

034. Himera seamănă foarte mult cu creatura reprezentată într-o pictură intitulată Mîngîierea.

Curios, am rulat cîteva apeluri. Primele mi-au spus cu puţin mai mult decît rezumatul afişat. Apoi, un bărbat ridică spre cameră o carte deschisă. Lumina unui bec, reflectată de hîrtia lucioasă, făcea aproape invizibile părţi din pagină, şi imaginea era puţin defocalizată, totuşi ceea ce puteam vedea era ciudat.

Un leopard cu cap de femeie era ghemuit lîngă marginea unei suprafeţe netede, ridicate de la sol. Un tînăr zvelt, dezbrăcat pînă la brîu, stătea mai jos, rezemîndu-se parţial de zona ridicată, cu obrazul lipit de cel al femeii-leopard, care-şi pusese una dintre labele anterioare pe abdomenul lui într-o îmbrăţişare stîngace. Bărbatul indiferent, privea drept înainte, cu buzele uşor strînse, dînd o impresie de afectare detaşată. Ochii femeii erau închişi, sau aproape, iar expresia ei părea tot mai puţin sigură cu cît priveam mai mult – ar fi putut să fie o satisfacţie placidă, visătoare, ar fi putut să fie extaz erotic. Ambii aveau părul roşcat.

Am ales un dreptunghi în jurul chipului femeii, l-am mărit pînă a acoperit ecranul, apoi am solicitat retuşarea, pentru a reduce cît mai mult pixelii. Cu reflexia luminii, focalizarea slabă, şi rezoluţia limitată, imaginea era o porcărie. In cel mai bun caz puteam spune că figura din tablou nu era chiar lipsită de asemănare cu cea a femeii descoperită în subsol.

Cu toate acestea, peste cîteva zeci de apeluri nu mai există nici o îndoială. Cel care sunase copiase o imagine din emisiunea de ştiri şi o montase în apelul ei, alături de un prim-plan distinct al tabloului. Vederea unei singure expresii nu defineşte un chip omenesc, totuşi asemănarea era prea mare pentru a fi o coincidenţă. Deoarece – aşa cum îmi spuseseră mai mulţi, şi mai tîrziu verificasem personal –

[1] *în original:*
Automated Remote Informat Analysis

Mîngîierea fusese pictată în 1896 de pictorul simbolist belgian Fernand Khnopff, tabloul nu s-ar fi putut baza pe himera vie. Deci, trebuia să fie invers.

Am urmărit toate cele nouăzeci şi patru de apeluri. Majoritatea nu conţineau nimic nou în afara unor amănunte banale legate de tablou. Unul era ceva mai interesant.

Un bărbat de vîrstă mijlocie se prezenta ca fiind John Aldrich, negustor de artă şi istoric de artă amator. După ce sublinie asemănarea, şi pomeni pe scurt despre Khnopff şi Mîngîierea, adăugă:

– Dat fiind că sărmana femeie seamănă leit cu sfinxul lui Khnopff, mă întreb, dacă v-aţi gîndit la posibilitatea implicării unor partizani ai Lindhquistismului. Roşi uşor: Poate că-i cu bătaie cam lungă, totuşi m-am gîndit că trebuie menţionată.

Aşa încît am format o *Britannica* şi-am rostit:

– Lindhquistism.

Andreas Lindhquist, 1961–2030, a fost un artist elveţian, cu hotărîtorul avantaj financiar de-a fi moştenitorul unui uriaş imperiu farmaceutic. Pînă în 2011, s-a angajat într-o multitudine de activităţi de natură bioartistică, progresînd de la generarea sunetelor şi imaginilor prin procesarea pe calculator a semnelor fiziologice (ECG, EEG, con-ductivitatea pielii, nivele hormonale urmărite permanent de sonde imunoelectrice), pînă la autosupunerea la chirurgie într-o incintă sterilă, transparentă, din mijlocul unui amfiteatru ticsit, o dată pentru a-şi schimba în mod demonstrativ corneele între ele, iar a doua oară pentru a le readuce la locul iniţial (făcuse publicitate unei versiuni mult mai ambiţioase, în care pretindea că fiecare organ din trunchi avea să-i fie extras şi re-introdus în mod invers, dar nu izbutise să găsească o echipă de chirurgi care să considere acţiunea plauzibilă din punct de vedere anatomic).

În 2011, a început cu o altă obsesie. Proiecta imagini ale unor tablouri clasice, în care personajele fuseseră înlăturate, şi punea manechine corespunzător costumate şi machiate, să pozeze în faţa ecranului, completînd lipsurile.

De ce? Conform propriilor sale cuvinte (sau poate o traducere):

"Marilor artişti li se permit viziuni într-o lume separată, transcendentală, atemporală. Oare lumea aceea există? Putem noi pătrunde în ea? Nu! Trebuie s-o silim să existe în jurul nostru! Trebuie să luăm aceste viziuni fragmentare şi să le facem solide şi tangibile, să le facem să trăiască şi să respire şi umble printre noi, trebuie să aducem arta în realitate, şi în acest fel să transformăm lumea noastră în lumea viziunii artiştilor".

M-am întrebat ce-ar fi spus AIA despre aşa ceva.

În următorii zece ani, a părăsit proiecţiile. A început să angajeze arhitecţi şi scenografi de filme, ca şi arhitecţi de peisaje pentru a reproduce în trei dimensiuni fundalurile din tablourile pe care le alegea.

A abandonat utilizarea machiajului pentru schimbarea aspectului manechinelor, şi, atunci cînd îi era imposibil să găsească modele perfect asemănătoare, le-a folosit doar pe acelea care, contra unei sume corespunzătoare, erau de acord să fie operate estetic.

Interesul său pentru biologie nu dispăruse complet; în 2021, la cea de-a şaizecea aniversare, a solicitat implantarea în craniu a două tuburi, permiţîndu-i să controleze permanent, şi să modifice cu precizie conţinutul electrochimic al fluidului ventricular cerebral. După aceea, solicitările lui au devenit chiar mai stricte. A interzis tehnicile "amăgitoare" ale decorurilor de filme – o casă, sau o biserică, sau un lac, sau un munte, întrevăzute în colţul tabloului ce se "realiza" trebuiau *să fie acolo*, la scară adevărată şi complete în toate amănuntele. Casele, bisericile şi locurile mici erau create; munţii trebuiau căutaţi – deşi transplantă, sau distruse mii de hectare de vegetaţie pentru a le modifica textura şi culoarea. Modelele lui trebuiau să petreacă luni de zile înainte şi după

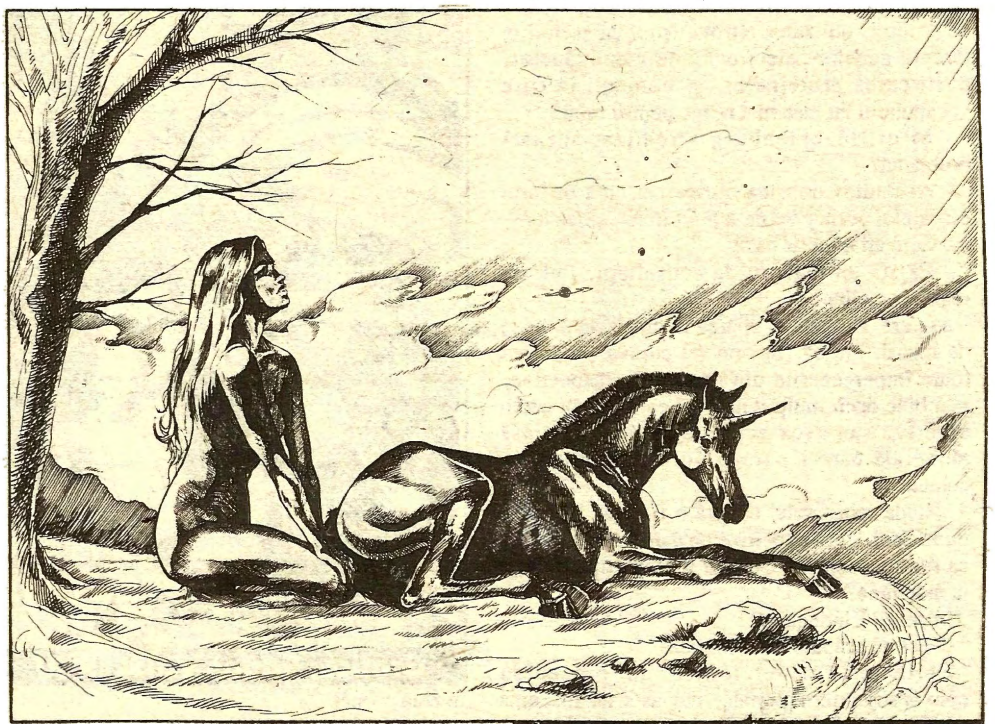

Grafica: BALASZ Gabriel

"realizare", "trăindu-şi rolul" în mod scrupulos, urmînd reguli şi scenarii complexe făcute de Lindhquist, bazate pe interpretarea sa asupra "personajelor" tabloului. Treptat, aspectul acesta deveni tot mai important pentru el:

"Realizarea exactă a aspectului – deşi este tridimensional, eu îl numesc suprafaţă – este doar începutul cel mai rudimentar. Reţeaua de legături între personaje, precum şi între personaje şi locul unde se află ele, aceasta constituie problema cea mai importantă pentru generaţia ce mă va urma".

La început mi se păru uluitor că n-auzisem de acest maniac; extravaganţele lui trebuiau să-i fi conferit o oarecare notorietate. Însă în lume există milioane de excentrici, şi mii sînt extrem de bogaţi – dar aveam numai cinci ani cînd Lindhquist a murit în urma unui atac de inimă în 2030, lăsîndu-şi averea unui fiu de nouă ani.

În privinţa discipolilor săi, *Britannica* enumera vreo şase răspîndiţi prin Europa Orientală, unde se părea că-şi cîştigase cel mai mult respect. Toţi păreau să fi abandonat complet excesele lui, oferind volume de teorii estetice în sprijinul furnirului pictat şi a mimilor cu măşti stilizate. De fapt, cei mai mulţi făceau exact aşa – ofereau cărţile, şi nici măcar nu se deranjau cu furnir şi mimi. Nu mi-am putut imagina că vreunul dintre ei avea fie banii, fie înclinaţia de-a subvenţiona cercetări embriologice la mii de kilometri depărtare.

Din motive obscure ale legii copyright-ului, operele de artă vizuală sînt rareori prezente în băncile de date accesibile public, aşa încît în decursul orei de masă am ieşit şi am cumpărat *Mîngîierea*. Am făcut o duzină de copii (ilegale) de diferite dimensiuni. În mod ciudat, în fiecare din ele expresia sfinxului (cum îi spusese Aldrich) mi se păru uşor diferită. Gura şi ochii ei (unul complet închis, unul abia întredeschis) n-ai fi putut spune că zugrăveau un surîs clar, deşi umbrele pometilor sugerau aşa ceva – în anumite măriri, privite din anumite unghiuri. De asemenea, chipul tînărului se modifica, de la vag neliniştit la uşor plictisit, de la decis la uşuratic, de la nobil la efeminat. Trăsăturile celor doi păreau că se întind între hotare complicate şi nesigure, între regiuni de stări sufleteşti pentru a impune o reinterpretare completă. Dacă aceasta fusese intenţia lui Khnopff, era o realizare de excepţie, deşi mi se părea în aceeaşi măsură extrem de frustrantă. Scurtul comentariu al cărţii nu era de nici un ajutor, lăudînd "compoziţia perfect echilibrată şi încîntătoarea ambiguitate tematică" a tabloului, şi sugerînd că în privinţa capului leopardului, acesta era "pervers modelat după sora artistului, de a cărui frumuseţe era permanent obsedat".

Nesigur deocamdată cum, sau dacă, să urmez această pistă a anchetei, m-am aşezat pentru cîteva minute la birou, întrebîndu-mă (dar neavînd chef să verific) dacă toate petele leopardului din pictură fuseseră reproduse identic *in vivo*. Doream să realizez ceva tangibil, să pun ceva în mişcare, înainte de a abandona *Mîngîierea* revenind la căile de rutină ale investigaţiei.

De aceea am mai făcut o copie mărită a tabloului, de data aceasta utilizînd capacităţile de montare ale copier-ului pentru a înconjura capul şi umerii bărbatului cu

un fundal negru, uniform. Am dus poza la departamentul comunicații și i-am dat-o lui Steve Birbeck (cel despre care știam că oferise presei jurnalul căștii mele).

– Dă-l în urmărire pe tipul ăsta, i-am zis. E căutat în legătură cu crima Macklenburg.

*

* *

N-am descoperit nimic altceva interesant în imprimanta AIA, așa că am revenit acolo unde mă oprisem cu o seară înainte, telefonînd companiilor ce apelaseră la serviciile Fredei Macklenburg.

Ceea ce lucrase ea nu avusese vreo legătură specifică cu embriologia. Asistența ei părea să fi fost solicitată într-o varietate de probleme lipsite de legătură dintr-o duzină de domenii – culturi de țesuturi, utilizarea retrovirușilor ca vectori în terapia genelor, electrochimia membranelor, purificarea proteinelor, și domenii în care vocabularul nu însemna nimic pentru mine.

– Și dr. Macklenburg a realizat această problemă?

– Absolut. Cunoștea o cale perfectă în jurul blocajului acela care ne-a ținut în loc atîtea luni.

– Cum ați aflat de ea?

– Există un registru de consultații, indexat după specialitate.

Așa era. Numele ei apărea în cincizeci și nouă de locuri. Fie că, într-un fel cumva, cunoștea toate împerecherile din domeniile respective, mai bine decît mulți dintre cei care lucrau acolo efectiv, sau avea acces la experți de clasă mondială care-i puteau sufla răspunsurile corecte.

Metoda sponsorului ei de-a o finanța? Plătind-o nu în bani, ci în expertize pe care le putea vinde ca fiind personale? Cine să fi avut atîția biologi la îndemînă?

Imperiul Lindhquist?

(Deci nu scăpam de *Mîngîiere*).

Chitanțele ei telefonice nu prezentau convorbiri internaționale, dar asta nu însemna nimic; branșa Lindhquist locală trebuie să fi avut propria ei rețea telefonică.

L-am căutat în *Who's who* pe fiul lui Lindhquist, Gustave. Referințele erau extrem de sumare. Mamă surogat. Donarea ovulului - anonimă. Educat de tutori. La douăzeci și nouă de ani, continua să fie celibatar. Izolat. Aparent preocupat de afacerile sale. Nimic despre pretenții artistice, însă nimeni nu declară tot într-un *Who's who*.

Am primit raportul legist preliminar, dar nimic util. Nici o urmă de violență – nici o vînătaie, epidermă sau sînge sub unghiile lui Macklenburg. Se părea că fusese luată complet prin surprindere. Rana de la gît fusese făcută de o lamă subțire, dreaptă, foarte ascuțită, dintr-o singură lovitură puternică.

În firele de păr și celulele de epidermă din locuință erau prezente cinci genotipuri, în afară de Macklenburg și himeră. Datarea precisă nu era posibilă, însă pe ansamblu se încadrau în limite largi de timp, ceea ce însemna musafiri regulați, prieteni, nu străini. La un moment sau altul, toți cinci fuseseră prin bucătărie. Doar Macklenburg și himera apăreau în subsol în cantități ce nu puteau fi atribuite curenților interiori sau transportului prin terțe persoane, în vreme ce himera părea să fi părăsit rareori odaia ei specială. Un mascul predominant fusese în majoritatea celorlalte încăperi, inclusiv în dormitor, dar nu și în pat – sau cel puțin nu după schimbarea așternutului. Toate acestea n-ar fi avut legătură directă cu crima; cei mai buni ucigași fie nu lasă în urmă nici un rest biologic, fie plantează materiale aparținînd altora.

Raportul anchetatorilor a sosit scurt timp după aceea, însă a fost de și mai puțin ajutor. Singura rudă a lui Macklenburg era o verișoară, cu care nu avusese nici o legătură, și care știa despre moartă mai puține lucruri decît mine. Vecinii ei respectau prea mult intimitatea pentru a fi știut, sau a le fi păsat cine-i fuseseră prietenii, și nici unul nu recunoscu să fi observat ceva neobișnuit

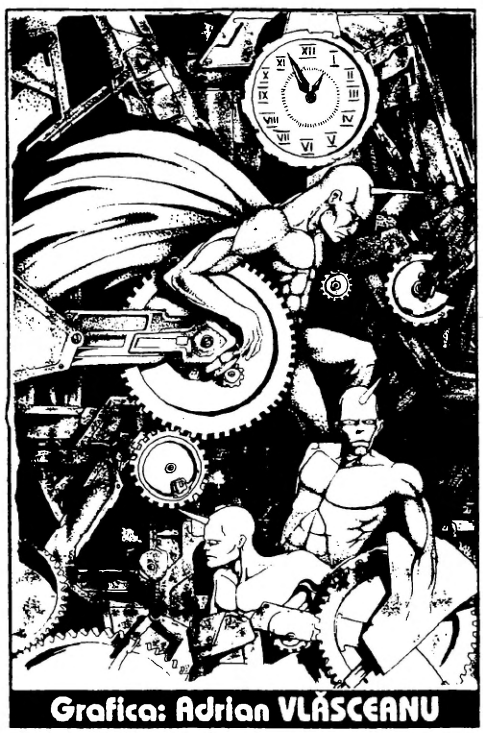

Grafica: Adrian VLĂSCEANU

în ziua crimei.

Stăteam și priveam *Mîngîierea*.

Vreun nebun cu o grămadă de bani – poate avînd legătură cu Lindhquist, poate nu – îi comandase Fredei Macklenburg să creeze himera identică sfinxului din pictură. Dar cine ar fi dorit să simuleze o spargere, s-o ucidă pe Macklenburg și să pună în primejdie viața himerei, fără să încerce s-o omoare cu adevărat?

Telefonul sună. Era Muriel. Himera se trezise.

*

* *

Cei doi ofițeri de-afară avuseseră un schimb dificil pînă acum: un psihopat cu un cuțit, doi fotoreporteri deghizați, și un fanatic religios cu o trusă de exorcism livrată prin poștă. Buletinele de știri nu menționaseră numele spitalului, dar existau numai vreo duzină de posibilități, iar personalul nu putea depune jurămînt pentru păstrarea secretului, și nici nu putea fi imunizat împotriva mituirii. Peste o zi sau două, localizarea himerei avea să reprezinte un fapt bine cunoscut. Dacă situația nu se liniștea, trebuia să analizez posibilitatea unui aranjament în infirmeria unei închisori sau a unui spital militar.

– Mi-ai salvat viața.

Glasul himerei era profund, apăsat și calm, și în timp ce vorbea mă privea drept în ochi. Mă așteptam să fie jenant de timidă, printre străini poate pentru întîia dată. Stătea tolănită pe o parte în pat, fără să fie acoperită cu vreun cearșaf, dar rezemîndu-și capul pe o pernă albă, curată. Mirosul era sesizabil, dar nu neplăcut. Coada ei, groasă cît încheietura mîinii mele și mai lungă decît un braț omenesc, atîrna peste marginea patului, agitîndu-se permanent.

– Dr. Beatty ți-a salvat viața. Muriel se găsea la capătul patului, examinînd o foaie albă de observație. Aș dori să-ți pun cîteva întrebări. Nu răspunsesese și continuă să mă fixeze. Ai putea spune cum te numești, te rog?

– Catherine.

– Ai și alt nume? Un prenume?

– Nu.

– Cîți ani ai, Catherine?

Nu puteam să nu simt o ușoară ameteală, o senzație de nebunie ireală punînd întrebări de rutină unui sfinx desprins dintr-o pictură în ulei a secolului nouăsprezece.

– Șaptesprezece.

– Știi că Freda Macklenburg e moartă?

– Da. Încetișor, dar în continuare calmă.

– Ce relații aveai cu ea?

Se încruntă ușor, apoi răspunse un lucru ce suna repetat, totuși sincer, de parcă se așteptase de mult să fie întrebată așa ceva.

– Ea a fost totul. A fost mama mea, și profesoara mea, și prietena mea.

Suferința și pierderea apărută și dispărută pe chipul ei, o străfulgerare, un tremur.

– Spune-mi ce-ai auzit în ziua cînd s-a întrerupt curentul.

– Cineva a venit s-o viziteze pe Freda. Am auzit mașina și soneria. Era un bărbat. N-am putut auzi ce spunea, doar timbrul vocii lui.

– Era o voce pe care o cunoșteai?

– Nu cred.

– Ce s-a întîmplat? Strigau? Se certau?

– Nu. Păreau prietenoși. Apoi s-au oprit, s-a făcut liniște. Puțin după aceea, s-a întrerupt curentul. Am auzit după aceea motorul unui camion, și multă gălăgie – pași, obiecte mutate. Dar nici un cuvînt. Vreme de o jumătate de oră, doi sau trei oameni au umblat prin casă. Apoi camionul și automobilul au plecat. Am tot așteptat-o pe Freda să coboare și să-mi spună ce se întîmplase.

Mă gîndeam de o vreme cum să formulez următoarea întrebare, însă în cele din urmă am renunțat să mai încerc să fiu politicos.

– Freda a discutat vreodată cu tine de ce ești diferită față de ceilalți oameni?

– Da.

Nici o urmă de durere sau stînjeneală. În loc de așa ceva, chipul ei strălucea de mîndrie și pentru o clipă semăna atît de mult cu tabloul încît mă încercă din nou ameteala.

– Ea m-a făcut așa. M-a făcut frumoasă.

– De ce?

Întrebarea păru că o derutează, de parcă aș fi tachinat-o. Era aparte. Era frumoasă. Nu mai erau necesare alte explicații.

Am auzit un icnet dinafara ușii, urmat de o bufnitură în perete. I-am făcut semn lui Muriel să se întindă pe jos, iar Catherinei să tacă, apoi – cît am putut de tăcut, totuși cu un scîrțîit pe care nu l-am putut evita – am urcat pe un dulap metalic aflat în colțul din stînga ușii.

Am fost norocoși. Ceea ce a apărut prin ușă cînd s-a întredeschis, n-a fost o grenadă, indiferent de tip, ci un braț cu un laser, evantai. O oglindă rotitoare baleiază într-un arc larg – acesta era reglat pe o sută optzeci de grade,

orizontal. Ţinut la înălţimea umărului, acoperi încăperea cu un plan uriaş, cam la un metru deasupra patului. Am fost tentat pur şi simplu să trîntesc uşa peste mîna aceea în momentul cînd a apărut, dar ar fi fost prea riscant; arma s-ar fi putut înclina în jos înainte de oprirea razei. Din acelaşi motiv, n-am putut să fac o gaură în ţeasta bărbatului atunci cînd păşi în odaie, sau măcar să-i ţintesc arma – era blindată şi ar fi rezistat la cîteva secunde de foc înainte de-a se avaria. Zugrăveala pereţilor s-a ars, iar perdelele s-au despărţit în două jumătăţi arzînde; peste încă o clipă ar fi coborît raza asupra Catherinei. L-am izbit cu piciorul, puternic, în faţă, răsturnîndu-l pe spate şi înălţînd evantaiul laserului către plafon. Apoi am sărit jos şi i-am lipit revolverul de tîmplă. A întrerupt raza şi m-a lăsat să-i confisc arma. Era îmbrăcat în uniformă de infirmier, dar ţesătura era extrem de rigidă, conţinînd, probabil, un strat protector de azbest acoperit cu un laser-evantai lipit de asemenea ecranări.

L-am răsucit şi i-am pus cătuşele în stilul standard – încheieturile mîinilor şi gleznele laolaltă în spate, în brăţări cu marginea interioară ascuţită pentru a descuraja (unele) încercări de-a forţa lanţurile. I-am pulverizat sedativ pe faţă timp de cîteva secunde şi a reacţionat de parcă fusese afectat, dar cînd i-am ridicat o pleoapă am ştiut că nu era aşa. Fiecare poliţist foloseşte un sedativ cu un efect vizual puţin diferit; al meu albăstreşte uşor albul ochilor. Probabil că avea un strat protector pe piele. Pe cînd pregăteam o IV, şi-a răsucit capul spre mine şi a deschis gura. O lamă i-a ţîşnit de sub limbă şi mi-a zgîriat urechea. I-am deschis cu forţa maxilarele şi am privit; mecanismul de lansare îi era ancorat de dinţi prin sîrme şi ştifturi. Avea şi o a doua lamă; i-am lipit din nou arma de tîmplă şi l-am sfătuit s-o azvîrle pe podea. După aceea l-am lovit în faţă şi-am început să-i caut o venă mai bună.

Strigă scurt şi începu să vomite sînge fierbinte, aburind. Posibil alegerea lui, deşi era mai probabil că cei care-l angajaseră hotărîseră să-şi reducă pierderile. Trupul începu să fumege, aşa că l-am tîrît afară pe coridor.

Ofiţerii care fuseseră de pază erau inconştienţi, nu morţi. O chestie de pragmatism; a imobiliza pe cineva pe cale chimică este de obicei mai silenţios, mai puţin murdar şi mai puţin riscant pentru atacator prin comparaţie cu omorul. De asemenea, se ştie că poliţiştii morţi au declanşat un impuls suplimentar în multe anchete, aşa că merită să te chinuieşti să eviţi aşa ceva. Am telefonat unui cunoscut de la Toxicologie să vină să vadă de ei, apoi am solicitat înlocuitori. Organizarea mutării într-un loc mai sigur ar fi durat cel puţin douăzeci şi patru de ore.

Catherine era isterică, iar Muriel, destul de zguduită şi ea, insista s-o sedăm şi să termin cu interogatoriul.

– Am citit despre aşa ceva, zise Muriel, dar acum am văzut cu ochii mei. Ce simţi?

– Cum adică?

Emise o rafală de rîs nervos. Tremura. Am strîns-o pe după umeri pînă se mai calmă puţin.

– Să fii aşa. Dinţii îi clănţăneau. Cineva a încercat *să ne ucidă pe toţi*, şi tu te porţi de parcă nu s-ar fi întîmplat nimic deosebit. Ca un personaj din benzile desenate. Ce simţi?

Am rîs. Avem un răspuns standard.

– Nu simt absolut nimic.

*

* *

Marion stătea cu capul pe pieptul meu. Ochii îi erau închişi, totuşi nu dormea. Ştiam că mă asculta. Întotdeauna se încordează într-un fel anume cînd bat cîmpii.

Grafica: BALASZ Gabriel

– Cum a putut cineva *face* asta? Cum a putut cineva *să plănuiască* cu sînge rece crearea unei fiinţe omeneşti lipsită de orice şansă de-a duce o viaţă normală? Totul pentru vreun "artist" dement de undeva care ţine-n viaţă teoriile nebune ale unui miliardar mort. Rahat, ce cred ei că-s oamenii? Sculpturi? *Lucruri*, cu care se pot juca cum vor?

Voiam să dorm, era tîrziu, dar nu mă puteam opri. Nici măcar nu-mi dădusem seama cît eram de furios pînă nu începusem, însă după aceea dezgustul meu sporise cu fiecare vorbă rostită.

Cu o oră în urmă, încercînd să fac dragoste, mă trezisem impotent. Recurseseşem la utilizarea limbii, şi Marion avusese orgasmul, însă mă deprimase. Era oare pe fond psihologic? De vină era cazul pe care-l anchetam? Sau un efect colateral al drogurilor de amorsare? Aşa brusc, după atîţia ani? Existau zvonuri şi bancuri despre drogurile ce cauzau aproape orice lucru imaginabil: sterilitate, copii malformaţi, cancer, psihoze; însă nu le crezusem niciodată. Sindicatul ar fi descoperit şi făcut scandalul de pe lume, Departamentul n-ar fi căpătat niciodată aprobare pentru aşa ceva. Cazul himerei mă dăduse peste cap, asta era. Aşa încît, vorbeam despre el.

– Şi chestia cea mai nasoală e că ea nici măcar nu-nţelege ce i s-a făcut. Au minţit-o de la naştere. Macklenburg i-a spus că e *frumoasă*, şi ea *crede* rahatu' ăsta, pentru că nu ştie altceva.

Marion se foi uşor şi oftă.

– Ce-o să i se întîmple? Cum o să trăiască după ce iese din spital?

– Nu ştiu. Cred că şi-ar putea vinde povestea pentru o sumă frumuşică. Îndeajuns ca să angajeze pe cineva să-i poarte de grijă tot restul vieţii. Am închis ochii: Iartă-mă. Nu-i cinstit să te ţin trează jumătate din noapte cu povestea asta.

Am auzit un fîşîit uşor. Brusc, Marion s-a relaxat. Pentru ceea ce mi s-au părut cîteva secunde, totuşi nu au putut fi, m-am întrebat ce se întîmplase cu mine, de ce nu sărisem în picioare, de ce nu-mi ridicasem măcar capul pentru a privi în odaia întunecată, să aflu cine sau ce era acolo.

Atunci mi-am dat seama că spray-ul mă atinsese şi pe mine, şi eram paralizat. Era o uşurare atît de mare să fii lipsit de puteri, încît am lucrat în inconştienţă, simţindu-mă, în mod absurd, mult mai liniştit decît fusesem de mult timp.

M-am trezit cuprins de panică şi letargie în acelaşi timp, fără să am idee unde mă găseam sau ce se întîmplase. Am deschis ochii şi n-am auzit nimic. Mi-am agitat braţele încercînd să-mi ating ochii şi m-am simţit plutind uşor, însă braţele şi picioarele nu se puteau mişca libere. M-am străduit să mă destind pentru o clipă şi să-mi interpretez senzaţiile. Eram legat la ochi sau bandajat, plutind într-un lichid cald, înţepător, avînd gura şi nările acoperite de o mască.

Zadarnicele mele zbateri mă epuizaseră, şi am rămas multă vreme nemişcat, incapabil de-a mă concentra suficient pentru a începe măcar să ghicesc ce se întîmplase. Aveam impresia că mi se rupseseră toate oasele trupului – nu pentru că m-ar fi durut ceva, ci printr-un incomfort mai subtil, provenit dintr-o senzaţie nefamiliară a configuraţiei corpului meu; era ceva în neregulă, stîngaci. M-am gîndit că s-ar putea să fi suferit un accident. Un foc? Asta ar fi explicat de ce pluteam; mă găseam într-o instalaţie de tratare a arsurilor.

– Alo? am rostit. M-am trezit. Cuvintele mi-au ieşit precum şoapte dureroase, răguşite.

Mi-a răspuns un glas vesel, totuşi sec, aproape fără gen, deşi mai degrabă masculin. Purtam căşti peste urechi; nu-mi dădusem seama de existenţa lor pînă nu le-am simţit vibrînd.

– Domnule Segel. Cum te simţi?

– Inconfortabil. Slăbit. Unde sînt?

– Destul de departe de casă, mă tem. Însă şi soţia ta este aici.

Abia atunci mi-am reamintit: întins în pat, incapabil să mă mişc. Părea ceva extrem de îndepărtat, totuşi nu aveam amintiri mai recente care să umple golurile.

– De cît timp sînt aici? Unde-i Marion?

– Soţia ta este pe aproape. Se găseşte în siguranţă şi confort. Te afli aici de cîteva săptămîni, dar te vindeci rapid. În curînd vei putea începe fizioterapia. De aceea, te rog, relaxează-te, fii liniştit.

– *De ce anume mă vindec?*

– Domnule Segel, mă tem că au fost necesare mai multe intervenţii chirurgicale pentru a-ţi modifica înfăţişarea încît să se

potrivească necesităţilor mele. Ochii, faţa, structura osoasă, statura, culoarea pielii; toate au trebuit să fie substanţial alterate.

Am plutit în tăcere. Chipul tînărului sfidător din *Mîngîierea* străbătu întunericul. Eram îngrozit, totuşi dezorientarea mea amortiză şocul, plutind în beznă, ascultînd un glas lipsit de trup, nimic nu era chiar real.

– De ce m-ai ales tocmai pe mine?

– Ai salvat viaţa Catherinei. În două ocazii. Aceasta este exact relaţia pe care o doream.

– Două înscenări. Niciodată n-a fost pusă cu adevărat în primejdie, aşa-i? De ce n-ai căutat pe cineva care să semene deja originalului?

Aproape că am fost gata să adaug "Gustave", însă m-am oprit la timp. Eram convins că oricum intenţiona să mă ucidă, în cele din urmă, totuşi a-mi trăda bănuielile legate de identitatea lui ar fi fost aproape o sinucidere. Bineînţeles, vocea era sintetică.

– I-ai salvat cu adevărat viaţa, domnule Segel. Dacă ar fi rămas în subsol fără hormonii de schimb, ar fi murit. Iar asasinul pe care l-am trimis în spital era într-adevăr hotărît s-o ucidă.

Am încercat să pufnesc.

– Şi dacă reuşea? Douăzeci de ani de muncă şi milioane de dolari pe apa sîmbetei. Atunci ce-ai fi făcut?

- Domnule Segel, părerea ta despre lume este foarte... parohială. Orăşelul vostru nu este singurul de pe planetă. Nici micuţa voastră forţă poliţienească nu este unică, decît în privinţa faptului că a fost singura care n-a putut muşamaliza povestea. Am început cu douăsprezece himere. Trei au murit în copilărie. Trei au fost asasinate după descoperire. Viaţa celeilalte himere care mai trăieşte a fost salvată în două ocazii de indivizi diferiţi – şi în plus nu avea tocmai standardul de morfologie reuşit de Freda Macklenburg cu Catherine. Aşa că, imperfect cum eşti, domnule Segel, eşti cel cu care va trebui să lucrez.

*
* *

La scurt timp după aceea, am fost mutat într-un pat normal, şi mi s-au scos bandajele de pe faţă şi trup. La început odaia a fost ţinută în întuneric, dar în fiecare dimineaţă, iluminarea sporea gradat. De două ori pe zi, un fizioterapist mascat, cu vocea filtrată venea şi mă ajuta să învăţ iarăşi să mă mişc. Permanent, în camera lipsită de ferestre se găseau şase paznici înarmaţi, mascaţi; o gardă ridicolă, doar dacă nu se găseau acolo pentru eventualitatea unei lipsite de temei încercări externe de-a mă elibera. De abia puteam păşi; o bătrînă mai bătoasă m-ar fi putut opri să evadez.

Mi-au arătat-o pe Marion, o dată, printr-un circuit TV închis. Stătea într-o odaie elegant mobilată, privind un disc cu ştiri. Din cînd în cînd, se uita nervoasă împrejur. Nu voiau să ne lase să ne întîlnim. Eram mulţumit. Nu doream să-i văd reacţia înaintea noii mele înfăţişări; reprezenta o complicaţie emoţională de care mă puteam lipsi.

Pe măsură ce treptat am devenit funcţional, am început să simt un sentiment profund de panică deoarece trebuia să mă gîndesc la un plan care să ne ţină în viaţă. Am încercat să leg conversaţii cu paznicii, în speranţa de a-l convinge în cele din urmă pe unul dintre ei să ne ajute, fie din milă, fie cu promisiunea banilor, însă toţi erau monosilabici, şi mă ignorau cînd le vorbeam despre orice mai abstract decît solicitări de mîncare. Refuzul de-a coopera în "realizare" era singura strategie la care mă puteam gîndi, însă cîtă vreme putea reuşi? Eram convins că aveau s-o tortureze pe Marion, iar dacă şi asta dădea greş, aveau pur şi simplu să mă hipnotizeze sau drogheze. Iar după aceea aveau să ne ucidă pe toţi: Marion, eu şi Catherine.

Nu ştiam cît timp urma să mai dureze; nici paznicii, nici fizioterapistul şi nici chirurgii esteticieni care veneau ocazional să-şi inspecteze operaţiile nu voiau măcar să ia în seamă întrebările mele legate de programul viitor. Tînjeam după o altă conversaţie cu Lindhquist;

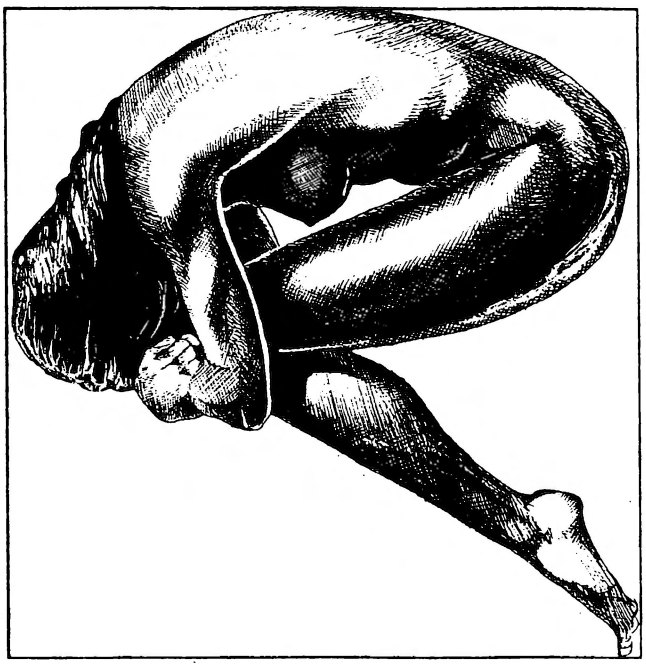

cît de dement ar fi fost, cel puţin se angaja într-un dialog. Am cerut să-l văd, am urlat şi am răcnit; paznicii au rămas tot atît de nepăsători ca şi măştile lor.

Obişnuit cu ajutorul drogurilor de amorsare pentru a-mi focaliza gîndurile, mă pomeneam permanent distras de tot felul de griji neproductive, de la simplă frică de moarte, la gînduri inutile legate de şansele de a-mi continua slujba, şi căsătoria, dacă Marion şi cu mine izbuteam cumva să supravieţuim. Au trecut săptămîni în care nu simţeam nimic decît disperare şi auto-compătimire. Îmi fusese luat tot ceea ce mă definea: chipul, trupul, slujba, modurile obişnuite de gîndire. Şi, deşi simţeam lipsa fostei mele forţe fizice (ca sursă de auto-respect mai degrabă decît ceva ce ar fi fost util în sine), eram sigur că vechea mea limpezime mentală, determinată de amorse, ar fi fost decisivă dacă mi-aş fi putut-o regăsi.

În cele din urmă am început să mă las în voia unei fantezii romantice, bizare: Pierderea tuturor suporturilor mele – îndepărtarea legăturilor biochimice ce-mi ţinuseră laolaltă viaţa nenaturală – urma să dezvăluie un miez intern de curaj moral pur şi resurse disperate ce aveau să mă scoată din momentele acestea de impas. Identitatea îmi fusese demolată, totuşi scînteia clară a umanităţii rămăsese, şi în curînd avea să izbucnească într-o flacără pîrjolitoare ce nu putea fi stăvilită de pereţii nici unei temniţe. Ceea ce nu mă ucisese urma (în curînd, foarte curînd) să mă întărească.

Un moment de introspecţie în fiecare dimineaţă arăta că această transformare mistică nu se petrecuse deocamdată. Am început o grevă a foamei, sperînd să-mi grăbesc ieşirea victorioasă din creuzetul suferinţelor prin sporirea temperaturii. N-am fost hrănit cu forţa, nici nu mi-au dat proteine intravenos. Eram prea stupid ca să fac legătura văditâ: ziua realizării se apropiase.

Într-o dimineaţă, mi s-a oferit un costum pe care l-am recunoscut de îndată din tablou. Eram atît de îngrozit încît mi se făcuse greaţă, totuşi l-am îmbrăcat şi i-am urmat pe paznici, fără să le fac probleme. Pictura reprezenta un peisaj exterior. Aceasta avea să fie singura mea şansă de evadare.

Sperasem că urma să călătorim, cu toate ocaziile ce ar fi putut apare, însă peisajul fusese pregătit la numai cîteva sute de metri de clădirea unde fusesem ţinut. Am mijit ochii înaintea strălucirii dinspre norii cenuşii şi subţiri ce acopereau cea mai mare parte a cerului (oare Lindhquist îi aşteptase, sau le ordonase prezenţa?), obosit, speriat, mai slăbit decît oricînd datorită faptului că nu mîncasem de trei zile. Şesul dezolant se întindea pînă la orizont în toate direcţiile. N-aveam încotro fugi, n-aveam cui solicita ajutor.

Am zărit-o pe Catherine, deja pe locul ei la marginea unei fîşii înălţate de pămînt. Un bărbat scund – de fapt, mai scund decît paznicii, cu a căror înălţime mă obişnuisem – stătea lîngă ea, mîngîindu-i gîtul. Lovea din coadă de plăcere, cu ochii pe jumătate închişi. Bărbatul purta un costum alb, larg, şi o mască albă, asemănătoare celor de scrimă. Pentru o clipă, îmi veni o idee nebună: Catherine ne putea salva. Cu viteza ei, cu puterea, cu *ghearele*.

În jurul nostru se afla o duzină de bărbaţi înarmaţi, iar Catherine era în mod limpede docilă ca o pisicuţă.

– Domnule Segel! Eşti foarte încruntat! Zîmbeşte, te rog! Este o zi minunată!

M-am oprit. Garda mea mi-a urmat exemplul, fără să încerce să mă silească.

– N-o s-o fac, am rostit.

Bărbatul în alb era îngăduitor.

– Şi de ce nu?

L-am privit, tremurînd. Mă simţeam precum un copil. Din copilărie nu mă mai confruntasem în acest fel cu cineva, fără drogurile de amorsare să mă calmeze, fără o armă oricînd la îndemînă, fără încrederea absolută în puterea şi agilitatea mea.

– Cînd vom face ceea ce vrei, o să ne ucizi pe toţi! Cu cît refuz mai mult, cu atît trăiesc mai mult.

Catherine a fost cea care mi-a răspuns prima. A scuturat din cap, aproape rîzînd:

– Nu, Don! Andreas nu ne va face nici un rău! Ne iubeşte pe amîndoi!

Bărbatul porni spre mine. Oare Andreas Lindhquist doar se prefăcuse mort? Mersul său nu era cel al unui bătrîn.

– Domnule Segel, te rog, calmează-te. Aş face rău propriilor mele creaţii? Aş irosi oare toţi anii aceia de trudă grea, truda mea şi a atîtor alţii?

Confuz, am bolborosit:

– Ai ucis oameni. Ne-ai răpit. Ai încălcat peste o sută de legi. Aproape că am răcnit Catherinei: *El* a aranjat moartea Fredei! însă am avut senzaţia că mi-ar fi făcut mai mult rău decît bine.

Computerul care-i deghiza vocea rîse sec:

– Da, am încălcat legi. Indiferent ce ţi se va întîmpla, domnule Segel, le-am încălcat deja. Crezi că mă tem de ce vei face cînd te voi elibera? Vei fi atunci tot atît de lipsit de puterea de a-mi face rău pe cît eşti acum. Nu ai nici o dovadă în privinţa identităţii mele. Ah, am examinat rezumatul cercetărilor tale. Ştiu că m-ai suspectat...

– L-am suspectat pe fiul tău.

– Aha. Un punct interesant! Prefer să fiu numit Andreas de către intimi, dar pentru partenerii de afaceri sînt Gustave Lindhquist. Vezi tu, acest trup *este* al fiului meu – dacă ter-menul de fiu este cel mai potrivit pentru o clonă – însă de la naşterea lui am luat, cu regularitate, eşantioane din ţesutul creierului meu şi le-am injectat în craniul lui. Creierul nu poate fi *transplantat*, domnule Segel, dar cu grijă, multe din amintiri şi personalitate pot fi impuse unui copil. Cînd primul corp mi-a murit, am congelat creierul, şi am continuat cu injecţiile pînă s-a utilizat întregul ţesut. Faptul dacă "sînt" sau nu Andreas este o problemă pentru filozofi şi teologi. Îmi amintesc clar cum stăteam într-o sală de clasă aglomerată şi priveam un televizor alb-negru, în ziua cînd Neil Armstrong a păşit pe Lună, cu cincizeci şi doi de ani înainte ca acest trup să se fi născut. De aceea, spune-mi Andreas. Fă hatîrul unui bătrîn.

Înalţă din umeri.

– Măştile, firele vocale... îmi place niţel teatru. Şi cu cît vezi şi auzi mai puţine, cu atît mai reduse sînt căile prin care îmi poţi cauza neplăceri minore. Te rog însă, nu te autoamăgi; nu poţi niciodată să constitui o neplăcere pentru mine. I-aş putea cumpăra pe toţi membrii poliţiei noastre cu jumătate din banii pe care i-am cîştigat în vreme ce vorbeam.

De aceea, uită visele de martiriu. Vei trăi, iar pentru restul vieţii vei fi nu numai creaţia mea, ci instrumentul meu. Vei purta acest moment în sinea ta, purtîndu-l pentru mine în lumea de afară, precum o sămînţă, precum un straniu şi minunat virus, infectînd şi transformînd totul şi tot ceea ce atingi.

Mă luă de braţ şi mă conduse către Catherine. Nu m-am împotrivit. Cineva îmi pusese în mîna dreaptă un toiag cu aripi. Eram împins, aranjat, potrivit, discutat. De-abia observasem obrazul Catherinei lipit de al meu, laba odihnindu-i-se pe pîntecul meu. Am privit drept înainte, ameţit, încercînd să mă hotărăsc dacă să cred sau nu că aveam să mai trăiesc, strivit de această primă şansă reală de speranţă, dar prea îngrozit ori dezamăgit să mă încred în ea.

Nu mai era nimeni, doar Lindhquist, paznicii şi asistenţii săi. Nu ştiu la ce mă aşteptasem, la spectatori în costume de seară? El stătea la vreo zece metri depărtare, privind în jos spre o reproducere a tabloului (sau poate era chiar originalul) montată pe un suport, apoi solicitînd modificări microscopice ale poziţiei şi expresiilor noastre. Ochii începuseră să-mi lăcrimeze datorită faptului că trebuia să-mi ţin privirea fixă; cineva alergă şi mi-i şterse, apoi îi pulverizâ cu ceva care să împiedice alte lacrimi.

După aceea, timp de cîteva minute, Lindhquist rămase tăcut. Cînd în cele din urmă vorbi, rosti foarte încet:

– Acum mai aşteptăm doar mişcarea soarelui, poziţionarea corectă a umbrelor noastre. Mai răbdaţi puţin.

Nu-mi amintesc limpede ce am simţit în acele ultime secunde. Eram atît de obosit, derutat şi nesigur... Ţin minte că-mi spuneam: Cum voi şti cînd a trecut momentul? Cînd Lindhquist scoate o armă şi ne incinerează, imortalizînd astfel perfect momentul? Sau cînd scoate un aparat de înregistrat? *Ce va fi?*

Brusc, el rosti:

– Mulţumesc.

Se întoarse şi se îndepărtă, singur.

Catherine se mişcă, se întinse, mă sărută pe obraz şi spuse:

– N-a fost amuzant?

Un paznic mă prinse de cot, şi mi-am dat seama că mă clătinasem.

N-a făcut măcar o fotografie. Am chicotit isteric, convins acum că aveam totuşi să trăiesc. Şi nu făcuse nici măcar o fotografie. Nu puteam spune dacă asta îl făcea de două ori mai nebun, sau îi reabilita complet sănătatea mentală.

*
* *

N-am aflat niciodată ce s-a întîmplat cu Catherine. Poate că a rămas cu Lindhquist, ferită de lume prin averea şi izolarea lui, ducînd o viaţă practic identică celei de pînă atunci, în subsolul Fridei Macklenburg. Plus sau minus cîţiva servitori şi vile luxoase.

Marion şi cu mine am fost readuşi în locuinţa noastră, lipsiţi de cunoştinţă pe durata călătoriei, trezindu-ne pe patul părăsit cu şase luni în urmă. Peste tot se aşternuse praful. Marion mi-a luat mîna şi a rostit:

– Bun. Asta e.

Am rămas acolo, întinşi, în tăcere, vreme de cîteva ore, apoi am ieşit să cumpărăm ceva de mîncare.

A doua zi m-am dus la secţie. Mi-am dovedit identitatea cu amprente şi ADN, şi am povestit tot ceea ce mi se întîmplase.

Nu fusesem considerat mort. Leafa continuase să-mi fie plătită în contul bancar, şi diferitele taxe scăzute în mod automat. Departamentul a soluţionat în afara tribunalului cererea mea de despăgubire, plătindu-mi trei sferturi de milion de dolari, şi m-am supus operaţiilor chirurgicale pentru a-mi reda cît mai mult din înfăţişarea dinainte.

Reabilitarea a durat peste doi ani, însă acum mi-am reluat slujba. Cazul Macklenburg a fost clasat din lipsa dovezilor. Ancheta răpirii noastre, precum şi soarta actuală a Catherinei sînt pe acelaşi drum; nimeni nu se îndoieşte de relatarea mea, dar toate dovezile împotriva lui Gustave Lindhquist sînt circumstanţiale. Accept asta. Sînt mulţumit. Doresc să şterg tot ce mi-a făcut Lindhquist, şi obsesia de a-l aduce înaintea justiţiei reprezintă exact opusul stării de spirit pe care tind s-o dobîndesc. Nu pretind că înţeleg ce-a crezut el că obţine lăsîndu-mă în viaţă, ce a determinat de fapt ideea lui nebuneacă despre presupusul meu efect asupra lumii, dar sînt decis să fiu, din toate punctele de vedere, aceeaşi persoană dinainte de experienţă, anulîndu-i astfel intenţiile.

Marion se descurcă bine. O vreme a suferit coşmaruri recurente; însă, după ce a frecventat un terapist specialist în detraumatizarea ostaticilor şi a victimelor răpirilor, acum este tot atît de relaxată şi eliberată de griji pe cît era înainte.

Eu am coşmare, din cînd în cînd. Mă trezesc în primele ore ale dimineţii, tremurînd şi asudînd şi zbierînd, incapabil de a-mi reaminti oroarea de care scap. Andreas Lindhquist injectînd eşantioane de ţesut cerebral în fiul său? Catherine închizînd extaziată ochii, şi mulţumindu-mi pentru că i-am salvat viaţa în vreme ce ghearele ei îmi brăzdează trupul cu dîre de sînge? Eu însumi, captiv în *Mîngîierea;* momentul realizării, infinit, nemilos de mult prelungit? Poate. Sau poate că pur şi simplu visez ultimul meu caz – asta e mult mai plauzibil.

Totul a revenit la normal.

Traducerea:
Mihai – Dan PAVELESCU

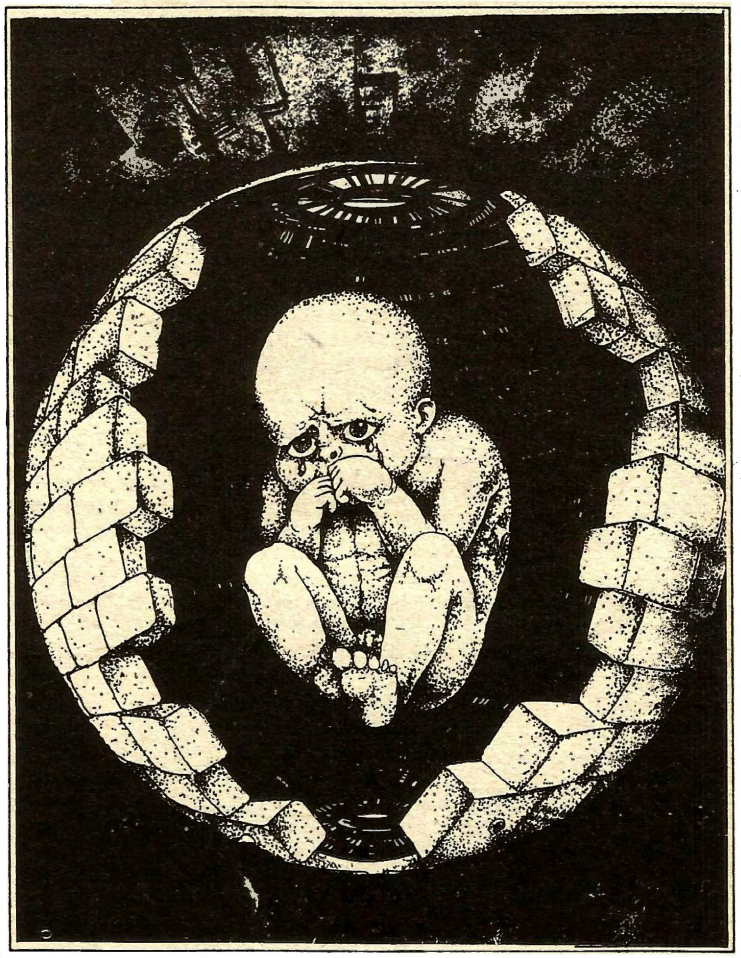

Grafica: Adrian VLĂSCEANU,
lucrare premiată la Festivalul Quasar '95
© Adrian Bănuţă '95

Premiile Festivalului SEGRA '95

Premiul *E.Allan Poe* (al editurii RAO) - Octavian Mustafa: *În nordul sufletului meu & Lumi stingace*
Premiul *V. Anestin* (pt. SF) - Costi Gurgu: *Amprentar*
Premiul *V. Kernbach* - Liviu Radu: *Yildirim & Balthasare & Constructor de labirint*
Premiul *G. Galaction* - Nicolae Tița: *Călugărul*
Premiul *R.Gyr* - Liviu Surugiu: *Moartea unui vampir*
Premiul *J. Hendrix* - Don Simon: *Templul focului*
Premiul *P. Dulfu* - Ana-Veronica Mircea: *Elementul exotic*
Premiul *I. Minulescu* - Cristina Filip: *Eden în iarnă & Dimineți cu ferestre deschise*
Premiul *V. Voiculescu* - Robert David: *Călătorul*
Premiul *Urmuz* - Silviu Nicolae: *Fără titlu*
Premiul *I. Vinea* - Ladislau Daradici: *Leonte*
Premiul *JSF* - Dan Ninoiu: *Parcul cu bănci de marmură*

S-a acordat și *premiul Ovidiu Petcu* pe criterii de afinități cu propria persoană pentru textul *DINOTOPIA* de Marius Roșu.

Festivalul QUO VADIS? '95

În perioada 10-11 iunie, în organizarea Directoratului pentru cultură al Județului Giurgiu, Casei de Cultură "Ion Vinea" și a Direcției Județene pentru Tineret și Sport va avea loc cea de-a treia ediție a *Concursului Național de Artă și Literatură de Anticipație "Quo Vadis?"*.

La concurs pot participa creatori din întreaga țară care nu au debutat în volum și nu sînt membri ai Uniunii Scriitorilor sau ai Uniunii Artiștilor Plastici din România.

Concursul se organizează pe două secțiuni:

1. Literatură SF (proză) - lucrările trebuie să fie inedite, sub 20 de pagini dactilo, în trei exemplare și vor fi expediate prin poștă pînă la data de 7 iunie pe adresa: *Casa de Cultură "Ion Vinea", str. Hristo Botev nr. 2, cod. 8375, Giurgiu,* cu mențiunea: pentru concurs. Lucrările vor purta motto.

2. Arte vizuale (grafică, pictură, machete, design vestimentar) - lucrările se vor aduce personal în prima zi de concurs și vor întruni caracteristicile corespunzătoare pentru organizarea unei expoziții.

Un expozant poate avea între 3 și 5 lucrări.

Cazarea și diuma concurenților participanți vor fi suportate de organizatori.

Taxa de participare este de 3000 lei.

Confirmarea participării la telefonul 046-213280.

Programul:

10 iunie: primirea participanților;
cafenea literară;
spectacol susținut de formația "Toxic Paints";
discoteca;

11 iunie: festivitatea de premiere
(Galeria de Artă a municipiului Giurgiu);
vernisajul expoziției de arte vizuale;
întîlnirea juriului cu concurenții premiați;
dezbateri pe tema artei și literaturii sf;
lansare de carte;
expoziții de afișe și carte sf;
vizitarea unor instituții de interes istoric;
lectura textelor premiate de către autori.

MUZICA SFERELOR

JIMI HENDRIX II

„În ziua în care Hendrix a murit, m-am hotărît să mă apuc de chitară"
Joe Satriani

Despre ce s-a petrecut duminică, 21 mai, la Sala Palatului nu se poate vorbi decît la superlativ. Eugen Mihăiescu și proiectul său AXA au deschis concertul cu o evoluție interesantă: un amestec de BLUES, JAZZ și ROCK PROGRESIV presărate cu solo-uri HEAVY care au încîntat pe cei prezenți în anumite momente.

A urmat JAN AKERMAN, celebrul chitarist olandez-al legendarei trupe FOCUS, care a oferit o reprezentație realmente de excepție. Personal, nu am mai urmărit o asemenea demonstrație de ROCK pur instrumental pe vreo scenă românească. Publicul a fost de-a dreptul vrăjit de modulațiile sonore ale chitarei lui AKERMAN timp de peste 75 de minute plus două bis-uri.

Finalul serii a însemnat și apogeul acesteia. PAUL ROGERS este al doilea muzician (după ALVIN LEE) care a fost prezent la Woodstock în 1969 cu trupa FREE și care a cîntat și în România. Nostalgia s-a împletit cu plăcerea de a audia LIVE piese ca MR. BIG, MUDDY WATERS BLUES, BAD COMPANY, WISHING WELL...Ar mai fi multe de spus, de pildă cum o sală întreagă l-a acoperit pur și simplu pe PAUL RODGERS la piesa ALL RIGHT NOW, dar știți, spațiul...

Revenind la JIMI HENDRIX,în 1968 EXPERIENCE își întrerupe activitatea în ideea ca fiecare dintre membrii componenți să-și valorifice calitățile în realizări SOLO. Astfel MITCHY MITCHEL și NOEL REDDING se alătură grupului FAT MOTHERS iar JIMI HENDRIX va colabora cu JOHN Mc LAUGHLIN, LARRY YOUNG, JUMA LEWIS, MICHAEL EPHORN și ROLAND KIRK în cadrul unor „JAM SESSION"-uri. În august 1969, JIMI HENDRIX va cînta la WOODSTOCK alături de JOAN BAEZ, JEFFERSON AIRPLANE,JOE COCKER, SANTANA, TEN YEARS AFTER, THE WHO, FREE. Filmul despre WOODSTOCK realizat în 1970 de MICHAEL WADLEIGH (printre monteori numărîndu-se și celebrul de mai tîrziu, MARTIN SCORSESE) cu sunet stereofonic și sistem multi - imagine a obținut premiul OSCAR pentru cel mai bun film documentar.

JIMI HENDRIX va forma, în decembrie 1969, grupul BAND OF GYPSYS, alături de BILLY COX - BASS și BUDDY MILES - TOBE. Cu aceștia va participa la festivalul din insula WIGHT în AUGUST 1970, într-un concert de peste două ore și jumătate, într-o noapte de neuitat probabil pentru cei prezenți. Luna iulie aduce pe piață albumul „BAND OF GYPSIES" care însă nu l-a mulțumit pe HENDRIX, el declarînd că a fost realizat datorită presiunii venite din partea unei companii de discuri căreia îi datora ceva bani. Cu toate acestea, L.P.-ul obține „Discul de aur" iar revistele BILBOARD (1968) și PLAYBOY (1969) îl desemnează solistul anului.

va urma

Remus Cernea

CE MAI VEDEM LA TV

Luni 29 mai

11.05 Brainstorm (SUA, 1983): TELE 7 abc. Cu: N. Wood (r)
11.10 Dennis (F-co, SUA, 1987): PRO7. Cu: Victor Di Mattia, W. Windom (r)
0.05 Demonii minții (F, Anglia, 1972): RTL 2.Cu: Paul Jones.

Marți 30 mai

0.35 Noaptea mamei ucigașe (H, Anglia, 1964): SAT 1
1.30 Camera de tortură (H): ANTENA 1

Miercuri 31 mai

21.15 „Operațiunea Ganymede (SF, Germania, 1977): RTL 2. Film premiat la Festivalul filmului SF de la Triest din 1978
0.35 Beverly Hills Body Snatchers (H-F-co, SUA, 1983): RTL 2. Cu: Vic Tayback (r:5.10).

Joi 1 iunie

15.20 Sabia barbarilor (F): ANTENA 1
21.15 Ninja turtles (co, SUA, 1990): PRO7
1.00 Cadavrul viu (Germania/Rusia, 1928/1929): ZDF Regia:Fedor Ozep. Cu: W. Pudowkin
1.10 Stăpînul marionetelor II (H): ANTENA 1

Vineri 2 iunie

23.15 Christine (H, SUA,1983): PRO7. Ecranizare după King.
0.20 Stăpînul marionetelor III (H): ANTENA 1
1.00 Miezul nopții la Madame Tussauds (H, SUA, 19836): TNT
2.05 Halloween - Întoarcerea lui Michael Myers (H, SUA, 1988):RTL. Cu E Cornell.
2.15 Nămol verde (SF-H, 1969): TNT
3.50 Teroarea din munți (H, 1958): TNT
5.40 Formicula (SF, SUA, 1954): PRO7

Simbătă 3 iunie

16.5 Hercule cucerește Atlanticul (F-a, Italia/Franța, 1961): PRO7
23.05 Ultima luptă (H, SUA, 1994): RTL 2 (p.I)
1.30 Cyberspace (SF, SUA, 1989): PRO7
4.05 Lupta pentru salvarea Terrei
2.35 Psycho IV (F-th, SUA, 1990): RTL. Cu Anthony Perkins, H. Thomas

Duminică 4 iunie

9-21 Maraton "Captain Planet" (da): CARTOON NETWORK
16.55 Dispărut în spațiu (SD,SUA, 1969): SAT1
23.15 Dr. Jekyll și mr. Hyde (F, 1938): TNT
23.30 Vrăjitoarele din Eastwick (F-co, SUA,1986): SAT1
0.35 Meridian (SF): ANTENA1
1.25 Chucky II (H, SUA, 1990): RTL
1.25 Abranax - cavalerul universului (SF, Canada, 1990): PRO7

Seriale:

Alf (co):TELE7abc:L:13.30 (r.ep 21);S:17.00 (ep.22);PRO7: L-J: 19.25 (r.L:7.05, Ma:6.40. Mi: 7.10, J:6.55,V: 7.00)
Androida/Femeia bionică (SF): RETE4: L 2.25 ,Ma:2.10, Mi:2.40,J:3.25, V:3.40, S:1,15, D:3.35.
Aventurile tînărului Indiana Jones (F-a): TF1: S: 16.45
Conan aventurierul: M6: Mi: 15.05, D: 15.50.
Dosarele X (F-p, SUA, 1993): PRO 7; V:22.15 (ep: Posedații) ;M6: V: 23.35.
Femeia fantastică: TELE7abc:J:20.00 (ep. 24 r.V: 14.30); RETE 4: z (ex. S,D):16.20
Highlander (F):Italia 1: Mi:18.00 (r. 3.30)
Înapoi în trecut (SF): RTL: D: 12.30
Hulk (SF, SUA, 1987): RTL 2 L-V: 18.00
KITT: TELE 7 abc: J:21.35 (ep. 26, r.V: 11.10)
Louis și Clark: Noile aventuri ale lui Superman: M6:Ma:21.50 (2 ep.)
Omul din Atlantis (SF, SUA, 1977): PRO 7: D: 12.55
Peter Pan : M6: S: 9.05
Poveștile criptei: M6: v: 0.25
Pribeagul (F): Antena 1:S:20.30 (ep. 3)
Războiul lumilor (SF): PRO 7: L: 0.40
Robocop: M6: D; 19.55
Superboy: *PRO 7:D:12.30; *Italia1: S,D:11.30
Superman: PRO 7: V: 21.15 (r.S: 13.50)
Star Trek. Noua generație (SF,SUA,1988): TVR 1: D.: 17.50 ; SAT1:L- V: 15.55 S: 16.45

Seriale – desene animate:

A fost odată... Cosmosul (da): 3 sat: M: 17.35
Batman(da): Italia 1: D: 17.30;PRO 7:D:11.05
Captain Planet: CARTOON NETWORK: L-V; 16.00; S, D: 18.30
Călărețul cu sabie și șerifii stelari: TVR 2: Mi, J: 16.00
Familia Addams: RAI UNO: L-S: 16.45
Godzilla: CARTOON NETWORK: S: 14.30
Highlander (F):M6: Mi:18.35
Sailor Moon: CANALE 5: L-S: 17.00
Vampirul Ketchup (da): 3 sat: V: 17.05
Voltron: TVR 2: V-D: 16.00

LEGENDA:

SF-Science Fiction; H-Horror; F-Fantastic, a-aventuri/acțiune; th-thriller; p-polițist; er-erotic, co-comedie; w-western; da-desene animate
L,Ma,Mi, J, V, S, D - zilele săptămînii
z - zilnic; ex - exceptînd; r- reluare, ep. - episod

Selecție:

Ioan PAVELESCU